

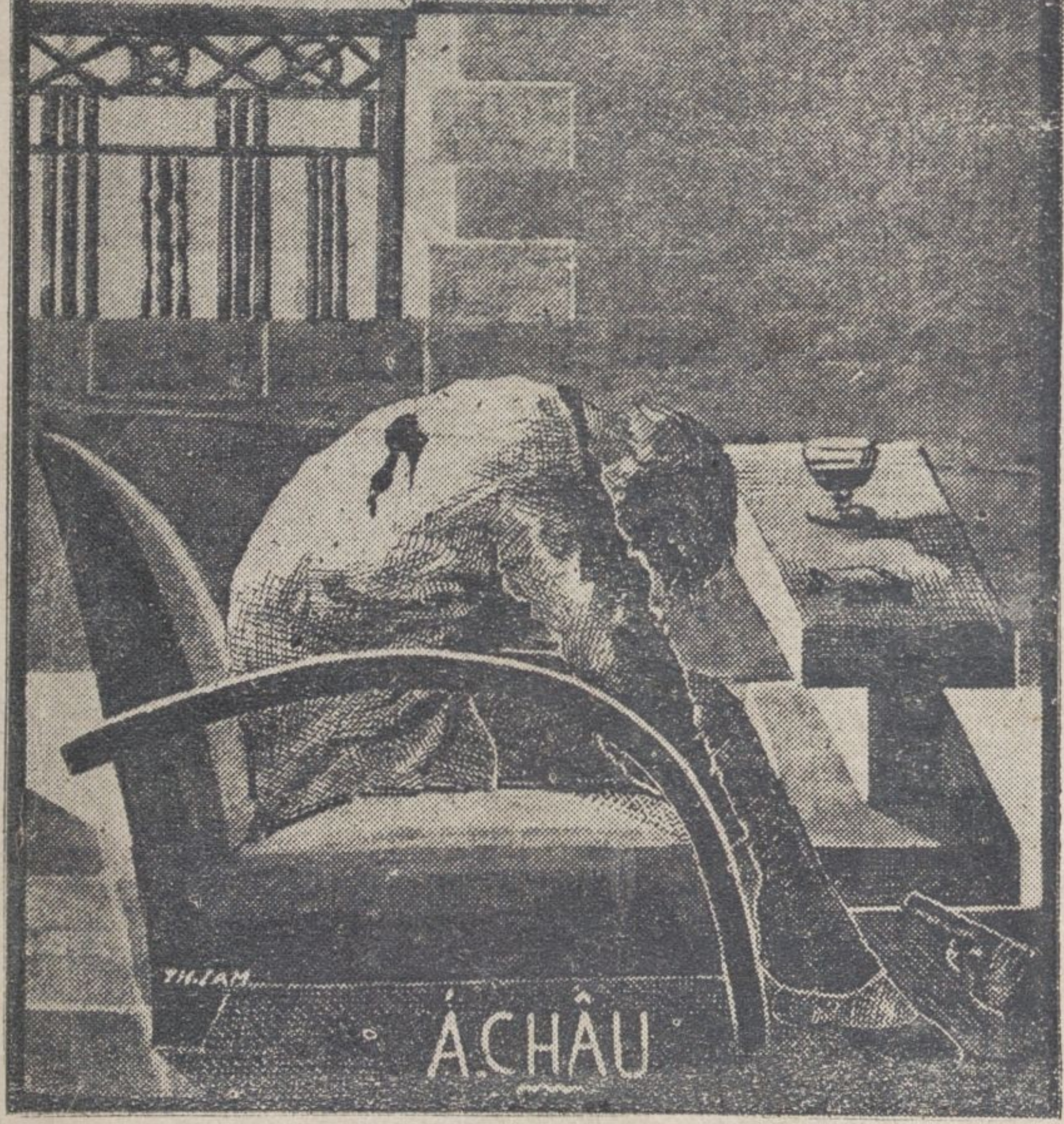
16°
Indoch
1129

DEPOT LEGAL
• INDOCHINE •
N° 28792

TRẦN VĂN SỦY

BỘ QUAN ACHAU

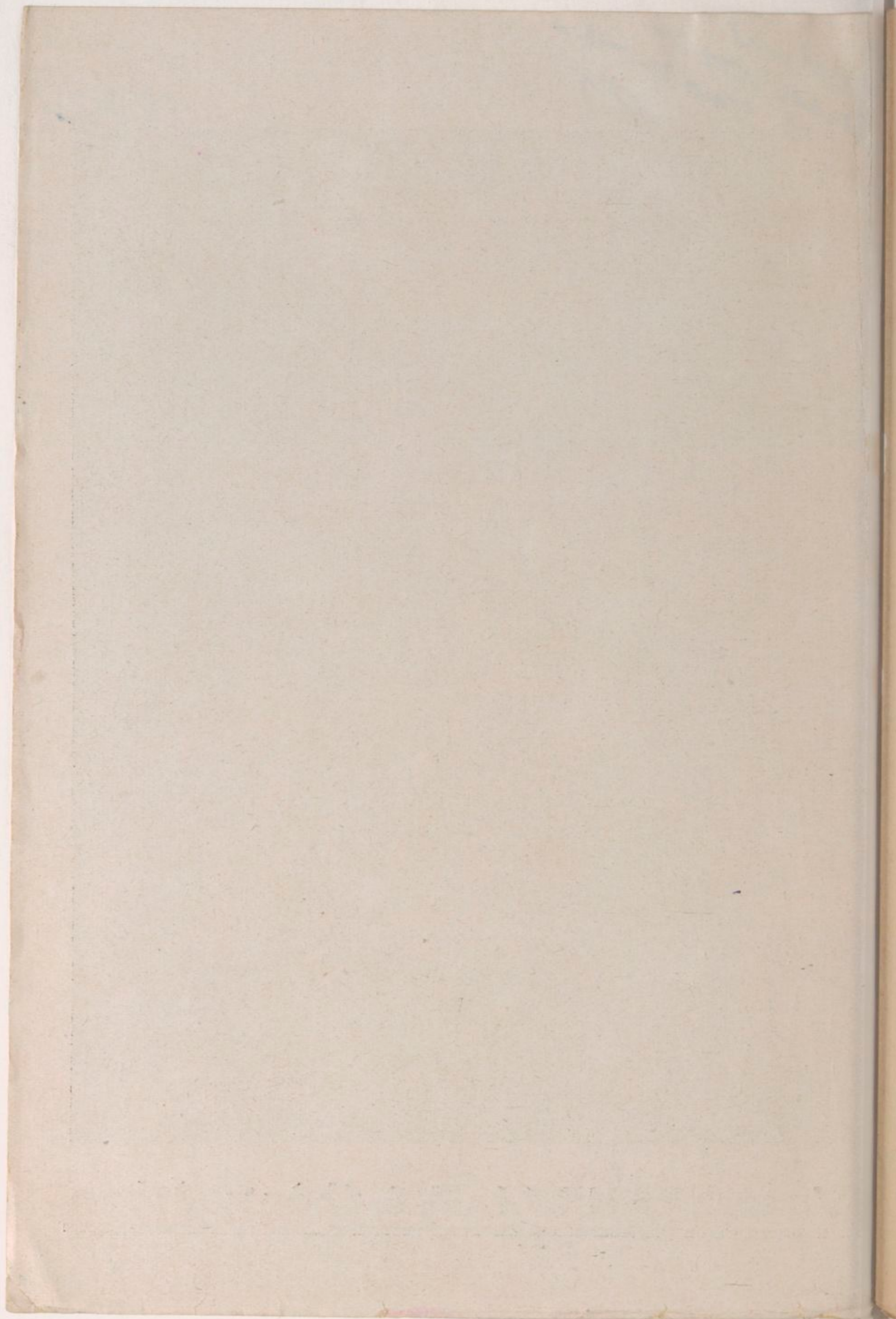
TRÌNH THAM

ÁCHAU

Tu sách TRINH THAM, A-Châu xuất bản

1129

Tủ sách trình thám

Tu s'as le bon

Trần Van-Quy

Bộ quần áo đàn-bà

TRINH THAM

A - CHAU

16° Indoch.
1129

BỘ QUẦN ÁO ĐÀN BÀ CỦA
TRẦN - VĂN - QUÝ DO Á-CHÂU
ẤN - CỤC XUẤT BẢN. NGOÀI
8000 CUỐN GIẤY THƯỜNG CÓ IN
15 BẢN TRÊN GIẤY IMPÉRIAL
D'ANNAM CỦA RIÊNG TÁC-GIẢ

Cụ nghị Trúc, từ ngày vợ chết không tục-huyền. Năm nay cụ đã ngoài năm mươi tuổi nhưng nét mặt trông như sáu mươi. Người cụ hom-hem và thường lại bị bệnh siễn, các thầy thuốc khuyên cụ nên sáng sớm nào cũng phơi nắng một lúc để lấy ánh sáng mặt trời vào lưng.

Ít tuổi và chóng yếu như thế là vì thuở còn nhỏ cụ hàn-vi khổ-hạnh nhiều. Đến khi nhờ được một dịp may, trở nên phú-quý, tiền của ấy giắt cụ vào xã-hội ăn chơi.

Những lúc trời cho ăn lên làm ra, chơi chót mà phát tài, thành thử trong bốn năm trời, cụ trở nên một nhà đại-phú. Và cụ miệt mài trong cuộc truy-hoan cho mãn

này bỏ nhạt ngày xưa. Do sự trác-táng quá độ ấy, sức khỏe mất dần.

Mãi đến khi giàu có, cụ Trúc mới lấy vợ và khi có tiền tài rồi, cụ nghĩ đến danh-vọng ngay.

Khi đã cùng chồng giạt được chức nghị-viên, bà nghị chỉ còn một điều buồn phiền là không có con cái gì để nhang khói về sau. Được vài năm bà thất lộc qui-tiên về châu trời phật.

Cụ nghị không nghĩ đến sự tục-huyền ra dĩ cụ đã già, ăn chơi đã chán, cụ ở một mình, dưỡng tuổi già bằng thú nuôi cá vàng, chơi cây cảnh.

Cụ có một ngôi nhà ba tầng ở phố Hàng Bò. Cụ ở gác giữa với một người lão bộc tin cậy cũng là người trong họ. Cụ kéo giải cuộc sống nhàn rồi ở đó không chơi bởi giao-thiệp với ai. Chỉ có Ban là người cháu ăn thừa-tự cụ, năm chừng mười họa mới tới thăm cụ một lần.

Gian d'rới cụ cho một người bán hàng tạp hóa thuê. Gác trên là một người đàn bà ở.

Công việc hàng ngày của cụ là khi nào có nắng, ra bao-lan phía sau, quay lưng hứng

ánh nắng mặt trời. Ngoài việc núi non bộ ra, cụ xem kinh Phật vì cụ có chân trong hội Phật-giáo.

Sáng hôm nay, người lão bộc bung cơm lên đặt ở sập, ra mời chủ vào soi cơm. Cụ nghị vẫn ngồi yên trên ghế bành đầu gục xuống. Lão-bộc tưởng chủ ngủ gật đến định lay thì trời ơi ! Hắn thấy ngực cụ nghị máu chảy ra ướt cả áo và dưới chân ghế có khẩu súng lục nằm lẩn.

Cụ nghị chết rồi !

Hốt hoảng, người lão bộc kêu rầm lên.

Hàng xóm nghe tiếng kêu đồ đến và vài phút sau nhà chức-trách tới. Khi đã điều tra kỹ-lưỡng, nhà chức-trách bảo đó là một vụ tự-tử.

Một vụ tự-tử ! Cụ nghị Trúc tự-tử !

Người ta bàn tán nhau.

— Quái sao cụ nghị Trúc lại tự-tử, giàu có, sang trọng như thế. Lạ thật !

— Chắc cụ nghị buồn bực về đường tử-tức.

— Giàu có thế mà con cái chẳng có, gia-tài này về ai ?

— Không biết họ hàng ông ta ở đâu ?

— À ông ta có người cháu học ở trường Cao-dẳng, người đó thỉnh thoảng lại thăm cụ nghị đấy.

— Thế thì gia-tài này về hẳn chứ về ai ?

— Sương nhĩ, mười mấy cái nhà lại còn đồn-diền nữa không kể.

Họ bàn ra tán vào, người bảo thế này, kẻ nói thế khác, rút cục lại, ai ai cũng yên trí là một vụ tự-tử.

Riêng lão-bộc không tin là chủ mình lại có thể tự sát lấy cớ rằng cụ nghị chỉ chơi có súng bắn chim không thấy cụ có súng-lục bao giờ.

Lão cho chủ hẳn bị kẻ nào ám-sát, cái chết của cụ nghị Trúc là một vụ án-mạng chứ không phải là tự-tử.

Cụ nghị Trúc đối với lão rất tử-tế, nên trước cái chết của cụ, lão bộc rất băn-khoăn và thương xót.

Lão quyết phải làm thế nào cho vụ này ra manh mối để đáp lại lòng nhân-tử, nghĩa tở thầy và cho chủ lão được ngậm cười nơi chín suối.

Với một tấm thân già yếu cùng trí thông minh kém cỏi, lão tự biết mình lão chẳng làm được trò-trống gì.

Lão không làm được thì lão nhờ người khác, người có thể giúp lão được không ai hơn là những nhà thám-tử.

Bánh mắt ngày hôm sau, hẳn hỏi dò mãi đến nhà thám-tử Nhữ-Quân.

Lão học bấm chuông. Một người tùy phái chạy ra.

— Thưa, tôi muốn vào gặp mặt nhà thám-tử Nhữ-Quận.

— Rất tiếc, chủ tôi còn ngủ.

Lão học thấy nóng ruột :

— Cậu cứ vào báo có người cần đến thăm ngài để nói một việc rất hệ-trọng.

Người tùy phái ngần-ngại :

— Lão có thể dễ chậm đến độ bây giờ rười không ?

— Không thể được, vì việc cần lắm.

— Thế để tôi thử vào báo cho chủ tôi.

Người tùy-phái vào buồng ngủ thì thám-tử Nhữ-Quân đã dậy. Thám-tử suốt đêm qua không ngủ vì có một việc chưa khám phá được ra. Đến tận bây giờ chàng hãy còn tức-bực.

— Thưa ông.

Chàng gắt :

— Cái gì ?

— Có một ông lão muốn gặp mặt ông ngay nói rằng có việc rất cần.

Chàng cầu nhàu :

— Vừa bảnh mắt.

Nhưng lương-lâm nhà nghề không cho chàng từ chối .

Người tùy-phái đã quay ra, thám-tử gọi giật lại.

— Này.

— Dạ,

— Bảo người ta đợi ở buồng khách. Mười phút sau ta sẽ xuống.

Lão-hộc ngồi đợi ở buồng khách. Lão nóng ruột quá, chốc chốc lại hỏi người tùy-phái.

— Này cậu, sao lâu thế ?

— À ! Lão hãy kiên tâm một chút, chủ tôi đang mặc quần-áo.

Lão đưa mắt nhìn quanh phòng, ngắm từ cái lọ hoa đến mấy cái khung ảnh cho chóng qua thời giờ.

Ngắm chán rồi lão lại gọi người tùy-phái.

— Thám-tử Nhữ-Quân, tôi muốn gặp ngài ngay.

Người tùy-phái phát câu :

—Ồ lão này nóng nảy quá. chủ tôi đang bận nói chuyện bằng điện-thoại. Lão không nghe tiếng chuông báo rầm lên đấy à ?

Lão thở dài ngồi xuống. Trong óc lão chỉ nghĩ đến chủ lão bị giết một cách thảm-thương, làm thế nào tìm ra thủ-phạm. Có lẽ nếu lão phải ngồi chờ độ năm phút nữa thì lão không giữ được lễ-độ, réo tên thám-tử ầm lên.

May thay, cánh cửa mở, một người trạc độ ba mươi, mặt sưng, gò má cao tỏ ra nhiều cương-quyết. Đôi mắt đen nhánh có những tia nhìn nẩy lửa, ai trông thấy cũng phải đoán là người thông minh lanh-lẹ. Những bước đi dẫn-dỏi dội lên trong gian buồng lát đá hoa.

Lão-bộc mừng quá, đứng ngay lên hỏi :

— Có phải ngài là thám-lử Nhữ-Quân ?

Thấy cử-chỉ đột-ngột và vẻ mặt lo-lắng của lão-bộc. Nhữ-Quân đoán lão đang có một bối-rối trong lòng, đáp :

— Phải, chính tôi.

Mừng quá, lão ngồi sát ngay gần thám-tử :

— Thưa ngài, tôi lại báo tin và nhờ ngài một việc. Thưa ngài, chủ tôi là Bùi-văn-Trúc, cựu nghị-viên ở phố Hàng Bồ ..

Nhữ-Quân ngắt lời :

— À, tưởng việc gì, việc ông nghị Trúc tự-tử. Mất thì giờ quá.

Thám-tử nói rồi đứng lên toan quay ra. Lão bộc cũng đứng dậy, van-vỉ.

— Thưa ngài, không phải chủ tôi tự-tử, chủ tôi..

Thám-tử nhăn mặt lại :

— Không phải tự-tử, lão già này điên à ! Nhà chức trách đã đến làm biên-bản.

— Vâng, nhưng không phải chủ tôi tự-tử. Họ đã nghĩ sai.

—Ồ ! Lão điên ời ! Nhà chức-trách còn nhầm ư !

Thôi lão đừng nói nữa. Tôi còn bận nhiều việc quan-hệ hơn.

Thám-tử vừa đứng dậy vừa cầu nhàu.

Lão bộc thấy Nhữ-Quân không tin lời mình, diên người lên, nắm áo nhà thám-tử.

— Xin ngài hãy nghe tôi nói. Xin ngài hãy tin lời tôi, quả tình là chủ tôi bị ám sát.

Thấy vẻ cầu khẩn của người lão-bộc, thám tử ngồi lại :

— Đừng làm mất thì giờ của tôi nhiều lão già ạ. Lão bảo chủ lão bị ám sát, lấy bằng cứ gì ?

— Thưa ngài, tôi cũng không biết lấy bằng cứ gì ra bây giờ, nhưng tôi có thể cả-quyết rằng chủ tôi không phải tự tử mà là bị ám sát.

Thám tử hơi suy nghĩ :

— Ông nghị có thù nhau với ai không?

— Thưa chủ tôi không có ai thù hằn cả, vì đã từ lâu lắm không ra đến ngoài và chẳng giao thiệp với ai.

--- La nhỉ ! kẻ nào lại dám hành-thích giữa ban ngày ? Khi chủ lão chết, đồ-vật vẫn nguyên chứ ?

--- Đồ đạc chỗ nào vẫn ở chỗ ấy không sê dịch và không mất mát tý gì.

--- Đồ vật không mất mát gì tỏ rằng vu giết người này là để trả thù. Thường nhật có ai lại chơi với ông nghị không ?

--- Có thỉnh thoảng, cậu Ban đến chơi chỉ độ mười phút là nhiều rồi về ngay. Cậu là người được ăn hương-hỏa của chủ tôi, vì chủ tôi không có con. Chủ tôi đã định giao chúc thư văn-tự cho cậu ta từ lâu nhưng thấy cậu ta ăn chơi đàng-diếm lại đương mê một ả giang hồ, vì thế giã tay rồi mà chủ tôi vẫn giữ.

--- Những lúc Ban đến thăm ông nghị có mang theo cả ả giang-hồ ấy lại không ?

Lão-bộc nhìn lên trần nhà nghĩ.

— Dạ, cô ấy cũng đến chơi độ một hai lần, tên cô ta là Phúc ở Hàng Bún trên.

— Chúc-thư văn tự khi ông nghị chết vẫn còn cả chứ ?

Vẫn còn nguyên.

--- Lão có nghị cho chính Ban đã giết chủ để mau được hưởng của cải ấy không !

--- Cũng có lẽ. Nhưng hôm ông nghị bị giết,

cậu ta đi chơi xa đến tận bây giờ cũng chưa thấy về.

--- Được để tôi lại xem. Nhưng vô lý quá. Bị giết thì không có lẽ, đích là ông nghị tự tử.

--- Ngài lại còn nghĩ thế ư ? Chủ tôi chính bị ám sát.

--- Bị ám sát thì thủ phạm vào lối nào, thoát lối nào ? Đứng đâu mà bắn ? Thù hằn, ông nghị không oán-cừu với ai. Mà của cải còn nguyên. Thế thì vụ giết người này có mục đích gì ?

--- Thật quả chủ tôi bị giết.

Nhữ-quân có một ý nghĩ riêng, chàng chép miệng.

--- Thôi lão đi về nhà mà ngủ, chẳng có ai giết ông nghị cả, ông ta muốn chết thì ông ta tự-tử thế thôi. Lão làm ta mất nhiều thì giờ lắm.

Thám tử vùng-vằng đứng lên đóng sập cửa lại, ra ngoài. Lão-bộc ức quá. «Cả thám tử Nhữ-quân nữa cũng không tin rằng chủ ta bị giết». Lão buồn rầu ra về.

III

Sáng sớm hôm sau, có một cụ già đầu râu tóc bạc, tay chống gậy trúc đi ở phố hàng Bồ.

Đó chính là nhà thám-tử Nhữ-Quân thay hình đổi giàng.

Tất cả mọi người cả đến những kẻ ăn người ở trong nhà thám tử cũng không nhận ra được.

Nhữ-Quân là một trai tráng khỏe, đẹp, nhà giàu, học lực cao. Ngay từ thuở nhỏ, chàng đã có trí hướng là sau này trở lên một trính thám có tài. Nên sau khi thôi học chàng đảm nhận lấy cái công việc khó nhọc nguy hiểm, phung sự một tư-tướng tối cao là sé

rách những tấm màn đen phủ những điều bí-mật, để giúp kẻ hèn yếu, chống với những bất công, phò-nguy, giết kẻ gian tà.

Ông già đó dọc theo phố hàng Bồ và lảng-vảng trước tòa nhà cụ nghị Trúc. Ông già xem-xét rất tỉ-mỉ ngôi nhà ấy, nhưng không tìm được điều gì đáng để ý.

Ông lão già ấy hay nói trắng ra là thám tử Nhữ-quân lướt qua trước cửa. Một người hàng xóm đang bàn tán nhau.

Chàng nghe thoáng thấy mấy câu.

— Lão bợc điên thật. Hẳn bảo là vụ án-mạng thì tưởng tượng quá.

Điều chắc chắn là cụ nghị tự tử vì người ta đã phát giấy cho phép chôn.

— Lão ta có nhà không nhỉ?

— Lão ấy đang đi điều đình thuê đôn đám ma.

Không lượm được điều gì hay, Nhữ-Quân đi thẳng về phía hàng Bát-đàn. Đến đầu phố chàng gặp người lão bợc đang tất-tưởi trở về.

Thám tử giữ lại hỏi :

— Lão bợc ơi, lão có chắc rằng chủ lão bị ám sát không?

Lão già trừng mắt nhìn Nhữ-Quán :

— Cụ hỏi làm gì ? Tôi chẳng biết cụ là ai cả.

Thám tử cười khà khà.

— Lão bặc không biết ta ư ; lão chóng quên quá, ta là thám tử Nhữ-Quân đây.

Lão bặc giật mình, đưa cặp mắt lạ lùng nhìn thám tử.

— Chính là ngài đã thay hình đổi dạng đó ư ? Thực vậy, người ta đã giết chủ tôi. Tôi có thể nói rằng nguyên-nhân là ở cái gia-tài.

Thám-tử đe-dọa :

— Lão nói thế là có ý nghi cho người cháu đã giết chủ ư ? Hãy coi chừng những lời ngờ oan có thể đưa lão đến pháp-luật

Lão bặc ngao ngán.

— Ngài không cho tôi có quyền được nói những cái tôi nghĩ ư ?

— Không cấm, nhưng phải nói cho đúng.

Nói rồi Nhữ-Quân từ biệt người lão bặc, chống trên gậy trúc lưng thưng đi.

Lão bặc về nhà, người nhà dưới hỏi :

— Đến bây giờ lão còn tin rằng ông nghi bị ai giết nữa hay thôi. Nếu là một vụ ám-sát không bao giờ tòa lại cho phép chôn như

thế, lão đã hiểu chưa ? Còn là khám xét dò la chán.

Lão bặc chỉ thở giải, lên gác sửa soạn nấu cơm.

Nửa tiếng đồng hồ sau, một người trạc độ ba mươi, ba mươi lăm, trên mép để bộ râu Hoa-kỳ vận quần áo đen, cặp cái cặp da, nhìn sổ nhà rồi dừng bước trước cửa nhà ông nghị.

— Tôi muốn hỏi cụ nghị Trúc.

Người dưới nhà trả lời :

— Phải, nhà cụ nghị đây nhưng cụ chết rồi.

Người ấy gật đầu.

— Tôi biết rồi vì tôi là chủ hăng cho thuê đòn đâm ma đến để điều đình về việc chôn cất.

— Nếu thế mời ông lên gác, có người lão bặc ở nhà.

Thanh-niên ấy lên gác gặp người lão bặc đang quét sàn, nói qua loa mấy câu về nghề nghiệp, thanh niên ấy phàn nàn :

— Cụ nghị nhà ta mà tự-tử thì vô lý quá nhỉ, Tôi hơi nghi rằng có một kẻ bí mật nào đã giết cụ.

Thấy có người nói trúng ý mình, lão bộc niềm nở giắt khách đến chỗ bao lơn, giảng-giải.

— Đây, ông xem vết thương của chủ tôi đây. Viên đạn xuyên qua ngực. Đây là chỗ chủ tôi ngồi hàng ngày để đón ánh nắng mặt trời như thường lệ.

Thanh niên nghe và xem xét một cách chăm chú.

— Ngày nào cụ nghị cũng ngồi ở góc này ?

— Ngày nào cũng thế nếu có nắng. Và bao giờ chủ tôi cũng ngồi trên ghế bành, quay lưng ra ngoài để đón nắng.

Người trẻ tuổi ngấm địa thế chỗ người bị nạn ngồi, nhìn lên trời và nhìn chung quanh.

Lão bộc thấy thanh niên ấy đề ý đến cái chết bí mật của chủ mình, lão nói hết như để than thở :

— Ông ạ, tôi tin chắc chắn rằng chủ tôi bị giết, ông có tin thế không ?

--- Có lẽ.

— Tôi đã đến nhờ nhà thám tử Nhữ-Quân điều tra ra thủ phạm. Ông có biết Nhữ-Quân không ?

--- Có, tôi có biết tiếng.

— Chao ôi ! thám tử làm tôi chán quá,

nghĩa là cũng như mọi người thường, cũng cho là chủ tôi tự sát.

— Chắc thám-tử nói thế là đã có một lập luận chắc chắn.

--- Lập luận gì, ông ta chẳng xem xét gì đến.

--- Chắc ông ta đã xem xét kỹ càng rồi, nhà trinh-thám có bao giờ lập luận mà không đến tận nơi xem xét.

Vì người trai trẻ nói là người của sở cho thuê đòn dăm ma đến để điều đình việc mai táng ấy là thám tử Nhữ-Quân. Chàng thay hình để không có ai biết công việc của chàng đang điều tra, đang tiến hành.

Lúc thám tử xuống gần hết bậc thang, chàng gặp một thanh niên mặc bộ quần áo lữ hành, lên thang một cách vội vã.

Thám tử chậm bước lại nghe. Khi thanh niên kia tới gác, người lão bộc chào :

--- A cậu Ban, chào cậu.

--- Tôi nhận được giấy thép vội vã về ngay. Chủ tôi chết rồi ư... ?

Thám tử không nghe thấy gì nữa, vì lão bộc đã đóng cửa gác lại.

IV

Ngồi trong buồng giấy Nhữ-Quân châm thuốc lá hút. Chàng suy nghĩ lung lắm. Chàng cho rằng không có lẽ đó là một vụ án-mạng. Nhưng thám tử không bỏ qua hẳn được vì chàng cũng thấy trong vụ này có một bí-mật tràn lan.

Ngày cử-hành tang lễ cụ nghị Trúc, thám tử đi lẫn vào trong đám người đi đưa đám. Chàng để ý đến các vẻ mặt ấy vô công hiệu. chàng chẳng tìm được gì khác lạ. Còn Ban, thám tử đã điều tra kỹ lưỡng, hôm xảy ra tai nạn, người này đi chơi xa. Nếu có dính dáng đến, Ban chỉ là đồng-phạm.

Vậy ai giết cụ nghị Trúc? Giết bằng cách nào? Giết để làm gì? Từng ấy câu hỏi đánh lộn trong đầu óc thám tử.

Cứ theo lời người lão bộc nói thì Ban là người phóng đảng, hiện đang nhân tình với một ả giang hồ tên là Phúc. ả này thuộc về hạng dĩ quý-phái nổi tiếng về đẹp và thờ-ly mảnh khỏe.

Thám tử đã điều tra về đời ả này. Về luân-ly và đạo đức ả này không có. Sinh ở một gia-đình trung-lưu, bố mẹ đã chết cả từ ngày ả còn nhỏ. ả có một người chị tên là Đào cũng sống như nàng nghĩa là lấy đêm làm ngày, dặt díu thanh niên vào hố trụy lạc.

— Không ta không thể nghi Ban đã đang tay giết chú và ả giang hồ kia cũng chẳng có liên lạc gì. Thủ-phạm khôn ngoan lắm, không để lại một dấu vết gì. Công việc bí mật vẫn tối đen, ta đi sai đường rồi. Bây giờ ta phải làm cách nào đánh thức tiếng tăm hung thủ.

Nhữ-Quân nghĩ thế, chàng rất bức-rọc nghi ngờ cả tài năng của mình. Không tìm được một tia sáng nào cả, thám tử cũng không bao giờ nản chí dù đã có một đôi phút chàng muốn bỏ qua việc này.

Chàng đang vò bù đầu lên để nghĩ ngợi,

người tùy phái vào báo có một khách lạ đến thăm.

Khi khách đã bước vào buồng giấy, Nhữ-Quân chào ngay bằng một nụ cười.

— Chào Khánh Tân.

Đó là một thanh-niên quắc thước, bạn của Nhữ-quân và cũng là một thám tử tập sự đã từng giúp Nhữ-Quân nhiều việc rất đặc-lực, khám phá ra nhiều manh mối lạ kỳ.

— Nhữ-Quân ạ, có một việc bí-mật lắm.

— Gì vậy ?

--- Vụ ám-sát. Người bị giết là một ả giang hồ nổi tiếng ở đây.

--- Bị giết ở đâu ? Bằng cách nào.

--- Ở ngay nhà ả, bị giết bằng những nhát búa.

— Tên ả là gì ?

— Nguyễn-thị-Đào.

— Hung-thủ không để lại dấu vết !

— Vì khách khứa của ả rất đông, đủ các hạng người nên không nghi đích cho ai được.

Nhữ-Quân phản nản :

— Một vụ án-mạng tầm-thường quá thế mà bạn cũng phải tìm tôi.

Nhưng có nhiều mối lạ.

— Thế nào ?

-- Người ta giết không bị mất đồ-vật, tiền bạc gì. Mà hẳn là một sự thù hằn nên người bị giết bị hung-thủ đánh bằng búa vào đầu, đánh nhiều nhát, mặt nát ra không nhận được nữa.

— Bạn kết luận thế nào ?

— Vụ giết người tàn nhẫn này không có lợi gì cho hung-thủ cả ngoài cái hả được oán cừu,

— Bạn đã điều tra thế nào ?

— Một buổi trưa, có một người khách đến chơi, khách là đàn bà mà là em ruột của Đào.

Nhữ-Quân ngắt lời :

— Tên là Phúc.

— Đúng đó, sao anh biết ?

— Cứ kể tiếp đi đã.

— Có em ruột nàng là Phúc đến thăm. Hai người rủ nhau đi. Đến chập tối Đào trở về một mình và bị giết một cách thảm thương

như thế. Thủ-phạm chắc nấp sẵn ở trong buồng chờ. Đào mở cửa vào là hạ thủ ngay.

— Được, chúng ta sẽ điều-tra việc này.

— Và chắc hẳn anh sẽ khám phá được.

— Thôi đừng nịnh nữa, có việc gì bạn đi đâu thì cứ đi, đúng hai giờ chiều nay chúng ta sẽ gặp nhau ở nhà Nguyễn-thị-Đào.

Khánh Tân ra rồi, thám tử xoa tay lăm hăm :

— Bị giết ngay ở trong nhà, không mất mát gì. vụ ám-sát Thị-Đào và nghị Trúc có liên can với nhau, cùng một thủ-phạm, cùng một mục-dích.

V

Đúng hai giờ, hai thám tử gặp nhau ở gian nhà Thị-Đào. Trang-hoàng trong buồng này rất sơ-sài. Mới bước vào là một sà-lông kiểu mới, giáp tường chiếc bàn uống nước, đối diện một cái tủ cửa bọc một tấm gương to. Rẽ vào bên trái là cái buồng con. Một chiếc giường đệm lò-so phủ màn tuyền. Đầu giường có chiếc bàn nhỏ trên để một chiếc đèn có phần xanh và một cuốn tiểu-thuyết tình. Sắc Thị-Đào vẫn còn nằm sóng-sượt, đầu và mặt bị những vết thương đánh phũ phàng nát bét.

Thị Đào là một gái phấn son nhưng không có nhân tình, vì khách chơi tuy đông mà không ai thăm-thiết. Người ta nhận thấy

rằng Thị-Đào sống cuộc đời xấu xa ấy với một tính nết nhu-mì, sợ sệt, dễ yêu, nhiều cảm-tình, nghĩa là na-ná như cuộc đời của những người lương-thiện khác, trừ phương-diện đạo-đức ra.

Nàng lại có tính bẽn lễn, muốn dấu cái nghề bất đắc dĩ của mình nên không có bạn gái trừ em ruột nàng là Thị-Phúc. Thị này thỉnh thoảng mới lại thôi.

Hai thám-tử xem xét một hồi lâu đều lấy làm bất mãn vì không tìm được dấu vết, hình tích gì cả.

Hai người lững-thững ra về Nhữ-Quân thở dài :

-- Muốn khám phá được việc này phải tìm đến một người, may ra lượm được ít điều hay.

-- Ý anh muốn nói cần gặp Thị-Phúc phải không ?

-- Chính thế.

-- Chính tôi cũng đã đề ý đến ả ta.

Khi sảy ra án-mạng. Thị-Phúc không có mặt ở đấy kể cũng lạ.

-- Tôi đến nhà Thị-Phúc hai lần đều không gặp. Con ở nói rằng thị đi vắng.

— Ban có điều-tra về sự đi vắng của người này.

— Có đủ.

— Ban lại cần phải cho người lúc nào cũng canh và theo dõi ả ta không rời một bước, ghi hết các cử-chỉ, hành-vi.

— Tôi xin đảm nhận công việc ấy.

— Bây giờ chúng ta lại cô ả xem sao.

— Tôi chắc ả đi vắng chưa về, con ở nói rằng đi suốt từ chiều qua nghĩa là lúc Thị-Đào bị giết, đêm không về để ngăn ngõ cho bao khách quen lại hỏi.

— ả ta đóng một vai quan-trọng trong việc này. Ban không nên đề sơ-suất.

— Tôi nghĩ rằng Thị-Phúc không phải là thủ-phạm giết Thị-Đào.

— Tôi cũng nghĩ thế nhưng tôi đã có cách làm việc, miễn là Ban hãy làm đúng những lời tôi dặn.

— Anh tin ở tôi.

Bông Nhữ-Quân vỗ vai Ban :

— Tôi ngờ rằng Thị-Phúc không trở về nữa.

— Cớ gì lại không về nữa ?

— Chúng ta thử lại ngay xem.

Hai thám-tử gọi xe đến Hàng Bún tìm nhà
Thị-Phúc.

VI

Con sen ra mở cửa Nhữ-Quân hỏi :

— Cô Phúc đã về chưa ?

— Chưa về các ông ạ. Lạ quá, cô ấy đi không dặn dò gì cả. Biền-biệt suốt từ hôm ấy.

--- Có biết độ bao giờ cô ta về không ?

--- Cái ấy thì họa may có nhân-tình cô ấy biết, ông ta có nhà đấy, các ông muốn hỏi gì, hỏi ông ta có lẽ tốt hơn.

Thám-tử đưa tờ thiệp

--- Đưa thiệp này vào cho ông ta hộ.

Hai phút sau, Ban ra.

— Thưa hai ngài muốn cần gì ?

Thám-tử nhận thấy Ban nói không có vẻ gì hối-rối, riêng mặt hơi đăm-chiêu, có lẽ huồn về sự đi vắng lạ lùng của tình-nhân.

Hỏi về cái chết của Thị-Đào, Ban trả lời không biết qua tí gì.

-- Tôi chỉ biết rằng Phúc người yêu của tôi có một người chị là Thị-Đào. Tôi chỉ có thấy mặt một vài lần, còn nhà ở đâu hay làm ăn gì tôi cũng không được biết.

Còn như Phúc là một hoa khôi xã-hội ăn chơi ai cũng biết tiếng. Tôi với nàng gặp nhau ở một buổi dạ hội. Trong câu chuyện, chúng tôi thành mến nhau và yêu nhau. Thú thực rằng chúng tôi yêu nhau tha-thiết lắm. Biết nhau từ bấy đến giờ không có điều gì sích mích giận dữ nhau. Bao giờ cũng sống trong hạnh-phúc, thứ hạnh-phúc thuần-túy. Tuy tôi có vốn tiền nhưng đó là chiều theo ý muốn của Phúc. Nàng là người ưa tiêu tiền một cách phung-phí.

Thế mà bỗng dưng nàng đi mất, đi vào giữa lúc chị nàng bị ám-sát; tôi rất lo sợ cho sự mất tích của nàng không khéo cũng là một tai họa. Nhưng không có lý nào lại có cuộc ám-sát hai người một lúc như thế, và làm như thế, kẻ kia được lợi-lộc gì.

Thám tử hỏi :

— Trước hôm xảy ra vụ này, ông có thấy người yêu của ông có thay đổi gì không ?

Ban vẫn trả lời rất trôi-chảy không có vẻ ehi lúng-túng.

Thám tử hỏi tiếp :

— Ông biết những gì, xin ông đừng tiếc lời, họa chăng những lời nói của ông có làm nảy ra tia sáng nào chăng.

— Tôi không có gì dấu cả. Tính tình Phúc vẫn như xưa, nghĩa là hớn-hở, vui cười, trước ngày xảy ra Thị-Đào bị giết và người yêu tôi đi mất, nàng hơi có vẻ lo lắng bồn khoăn, nhiều lúc hốt hoảng như sợ hãi. Tôi cho đó là Phúc trong người không được khỏe vì chỉ một lúc, nàng lại giữ vẻ mặt trước, vui vẻ như thường.

— Ông có biết nàng có điều chi buồn phiền về ông lắm không ?

— Trái lại, giữa hai chúng tôi có một liên lạc rất bền chặt, đời lúc nào cũng đầy hoa và ánh sáng ; về phương diện tinh-thần, chúng tôi yêu nhau như một đôi chim bồ câu. Về phương diện vật chất, tôi lại mới

được hưởng gia tài của chú tôi là nghị Trúc, chắc các ngài cũng biết, tiền bạc rồi rào.

— Như thế chắc là cô ta tự-tử chứ nếu gặp tai nạn gì thì sở Cảnh-sát, Liêm-phóng biết ngay. Ông có muốn gặp mặt người yêu của ông nữa không ?

Ban thở giải.

— Đó là điều tôi mong mỗi nhất nhưng chỉ là hy vọng thôi các ngài ạ. Tôi khổ sở lắm.

Thấy không còn điều gì đáng hỏi nữa, hai thám-tử đứng dậy ra về. Ban theo ra mở cửa.

Cánh cửa mở, Nhữ Quân thấy ở quả dấm cheo một mảnh giấy. Chàng vội giật lấy. Trong lúc ấy Khánh-Tân cũng cúi xuống nhặt một mẩu thuốc lá.

Chàng lấy ở trong túi ra một mẩu thuốc lá nữa. Chàng so sánh mẩu thuốc lá nhặt được ở trong buồng khách Ban, thứ thuốc lá mà Ban ưa dùng nhất. Hai mẩu thuốc lá giống nhau cùng là hiệu « Abdullah » có chỉ vàng.

Khánh mỉm cười, bảo Nhữ.

— Tôi nhặt được mẩu thuốc lá này ở gian buồng nhà Thị-Đào cạnh chỗ cô ả chết.

-- Có lẽ Ban có biết nhiều điều hay mà chàng ta còn giấu.

Nhưng Nhữ-Quân vứt hai mẩu thuốc lá ấy đi một cách khinh bỉ.

-- Khám phá vụ án-mạng bằng mẩu thuốc lá là thất cách, vô lý.

— Còn mảnh giấy anh nhặt được.

-- Đây.

Vừa nói, Nhữ vừa giở tờ giấy ra.

Cùng hai nhà trinh-thám.

Hai vụ án mạng vừa xảy ra, hai ông nên để cho trôi đi cùng với thời-gian. Hai ông dùng tay vào vừa vô ích mất thì giờ, vừa là một điều nguy hiểm đó.

Giấy này báo trước, các ông nên quý tính mệnh của các ông.

Mấy giòng chữ ấy không ký tên. Nhữ-Quân cười nhạt.

-- Một lá thư đe dọa.

Và bỗng chàng sung sướng :

-- Tôi đoán không sai. Vụ ám-sát nghị

Trúc và vụ ám sát Thị-Đào là cùng một thủ-phạm mà !

Nhữ-Quân vỗ vai Khánh :

--- Anh cũng nghĩ thế chứ ! Vậy bắt đầu từ bây giờ, anh phải canh Ban và theo dõi hẳn từng bước. Anh nên nhớ thế này. Ông nghị Trúc bị bắn vào ngực, Thị-Đào bị đánh nát mặt, Thị-Phúc mất tích. Ba vụ chỉ một thủ-phạm và Ban đáng là người chúng ta không bỏ quên một lúc nào.

VII

Hai tuần lễ qua. Vụ cô Nguyễn-thị-Phúc mất tích vẫn không có tiếng vang, mặc dầu đã có giấy thông báo đi khắp nơi, và đã đăng lên các mặt báo.

Thủ-phạm giết cụ nghị Trúc và cô Đào, Nhữ-Quân và Khánh-Tân vẫn chưa thấy một tia sáng nào.

Những người có bốn phần theo rồi hành tung Ban mất công tội vì Ban không có cử chỉ gì đáng nghi cả.

Nhữ-Quân bực tức vỗ tay lên trán :

— Kỳ-cục quá ! Hai vụ án-mạng có lẽ ba nữa cùng một thủ-phạm.

Ngày tháng qua đi, hung-thủ vẫn nhớn-

nhờ ngoài vòng pháp-luật. Ngày tháng qua đi, chẳng đem lại cho thám-tử tí manh mối gì. Thám-tử vô trán lần nữa :

— Có lẽ ta phải đổi cách hành-động, xoay lại chương-trình.

Nhữ-Quân lại Hàng-Bồ tìm người lão-bộc.

— Bây giờ ngài mới tin rằng chủ tôi không phải là tự-sát ư ? Ông Nhữ ơi, nếu bây giờ ông đã thay đổi ý kiến rồi, ông nên mau mau điều tra cho ra thủ-phạm.

Thám-tử mỉm cười :

--- Điều tra ra hay không cũng nhờ ở lão cả nếu lão tận-tâm giúp ta.

Lão-bộc hoan-hỉ.

-- Thưa ông nếu ông muốn sai bảo điều gì, tôi xin hết sức làm dù có nguy-hiểm đến tính-mệnh.

-- Được lắm. Lão vẫn coi giữ ngôi nhà này.

--- Còn, câu Ban bảo cứ ở đây để ngày ngày đèn hương cho hết tuần bách-nhật ! À vợ cậu Ban cũng mất tích, ông nghĩ thế nào ?

--- Cái chết của hai ả giang-hồ ấy không đáng quan tâm. Tôi chỉ để ý đến cái chết của cụ nghị nhà ta.

--- Cám ơn ông. Sao bây giờ ông lại sẵn sóc đến thế.

--- Lão nhầm. Có phải đến bây giờ ta mới bắt đầu dùng tay vào vụ này đâu. Ngay từ khi lão đến tìm tôi. tôi đã đến tận nơi để xem xét.

--- Ông nói dối ! Tôi chẳng thấy ông đến đây lần nào.

Nhữ mỉm cười vô vai lão già :

--- Lão không biết đấy thôi, người lên điều đình cho thuê xe đám ma là tôi đấy.

Lão học trợn mắt lên tỏ vẻ ngạc nhiên.

--- Thế sao ông còn bảo rằng chủ tôi tự tử.

— Tôi nói thế để ai ai cũng tưởng rằng tôi không để ý đến công việc ấy.

— Nghĩa là ông nghi cả tôi nói cho người cháu.

— Có lẽ.

— Điều cần nhất bây giờ lão phải tận tâm giúp tôi dù sự giúp đỡ ấy có hại cả cho người ấy.

— Vâng.

- Ban có hứa gì với lão không ?

-- Hết trăm ngày cụ nghi, cậu cho tôi hết đồ đạc trong nhà ấy với một món tiền.

--- Như thế tất lão nể hăn lắm.

-- Đến việc không nể được, đến việc đồ đạc và món tiền không thể đánh đổi được là việc cái chết của chủ tôi.

Thăm-tử gật gù :

--- Được. À quên, tôi không hỏi, người thuê tầng trên là ai, buôn bán gì ?

— Tên là bà cả Oanh. Làm nghề bán kính.

— Bà ta có nhà không ?

— Đi vắng luôn luôn ít khi về lắm. Đã cách già nửa tháng nay không thấy về.

--- Tôi dặn già điều này. Hễ khi nào thấy bà ta về, già chạy lại tìm tôi ngay. Và nếu có thể, già hỏi dò xem bà ta người ở dân, dáng điệu và tính hạnh thế nào. Sao lại cứ đi vắng luôn.

— Còn gì ông dặn nốt.

--- Thôi, lão hãy giúp ta từng ấy việc đã.

VIII

Nhữ-Quân, cũng như mọi bận có điều gì suy-nghĩ, ngồi ngả người trên ghế bành, hút thuốc lá hết điếu nọ sang điếu kia. Thám-tử bắt đầu đưa ý đến bà cả Oanh làm nghề bán kính. Buôn bán chẳng hiểu to hay nhỏ mà thuê hẳn một căn gác rộng để đầy, chừng tuần-lễ mới về một lần, về bất thần và đi cũng vô định ? Chàng đang chờ lão bộc đem tin người đàn-hà kỳ lạ ấy cho chàng. Trong phút chờ đợi ấy lão bộc gõ cửa rồi vào.

--- Bà cả Oanh đã về. Hẳn lão đến báo cho ta tin ấy.

Lão bộc lắc đầu :

--- Bà ta không về và không bao giờ bà ta về nữa ?

--- Sao vậy. Bà ta cũng bị ám-sát ?

--- Thưa không. Vì bà ta không thuê gian gác ấy nữa.

--- Sao biết ?

--- Bà ta viết thư báo cho biết.

--- Thế còn đồ-đạc ?

--- Bà ta cho tôi.

Sung-sướng nhỉ, lão chỉ đến báo cho ta tin mừng ấy của lão.

--- Không phải thế đâu. Tôi đến vì lời dặn của ông.

--- Tốt lắm. Thế nào ?

--- Bà Oanh là một người đàn bà không đoán được tuổi độ bao nhiêu, cao, gầy, dáng đi cứng nhắc không được mềm-mại, ít nói. Bà mặc tân thời một nửa, đứng-dẫn nhưng không sang-trọng. Bà mặc quần lĩnh áo the giải may lối thắt đáy và lúc nào cũng chít khăn vuông.

Bà ở đâu đến ? Không ai biết cả. Vì có ai hỏi bà, bà chỉ nói bà ở một tỉnh nhỏ đến Hanoi để tiện việc buôn bán thông thương.

Tiền nhà trả trước và bà kín đáo ít nói chuyện nên không ai muốn hỏi kỹ-càng làm chi cho rồi mồm.

Bà ta đi đâu không ai biết độ ít lâu lại về. Khách khứa bạn bè chẳng thấy có ai lại chơi và thư-từ cũng không thấy gửi đến. Mặt bà ta chỉ có người nhà dưới trông thấy.

--- Buôn bán mà không có ai đến nhà, cả đến thư-từ.

Thám-tử lăm bằm và ghi chép vào cuốn sổ tay.

-- Cám ơn lão lắm. Việc này có manh mối công ở lão to lắm. Thư của bà ta gửi nói không thuê gác nữa, lão còn giữ được không ?

--- Còn. Đây xin đưa ông.

— Đến mai tôi giả vờ đến thuê gác, lão cho tôi mượn chìa khóa lên xem gác bà ta ở nhà.

Trời đổ tối, mưa như chút nước xuống. Lão bặc đứng dậy cáo từ.

— Tối rồi, tôi xin phép ông về làm cơm để cúng chủ tôi.

— Trời mưa to lắm.

— Mưa tôi cũng phải về

Thám-tử thương lão và cảm phục hẳn về tấm lòng trung-nghĩa.

— Cho mượn áo tôi tôi mà khoác về kéo ướt.

Lão bọc sung-sương khoác áo tôi ra về.

Nhữ-Quân khép cửa lại. Lại bàn giấy, chàng lại tiếp tục công việc hút thuốc lá không cần riêm.

Bỗng phía cổng có tiếng kêu thét rồi im hẳn.

Thám-tử giật mình, nghe ngóng rồi như tâm-linh báo trước có một việc phi-thường xảy ra, chàng lấy súng và cầm đèn bấm chạy ra cổng.

Nhữ-Quân kêu lên :

— Lại một vụ án-mạng nữa.

Chàng soi đèn. Sát hè, ôm lấy miệng rãnh, lão bọc nằm sóng-sượt, máu chảy ra lênh-láng, một lưỡi dao nhọn cắm ở cạnh-sườn.

Tấn bi-kính xảy ra vùn vện trong hai phút đồng hồ, phố vắng lại trời mưa nên không ai hay biết.

Thám-tử vực lão-bọc dậy. lão này vì vết thương nặng quá chết ngay. Chàng lại đặt

xuống soi đèn tìm ở chung quanh. Chàng nhặt được một tờ giấy gấp tư.

Nhữ Quân cất vào túi và theo rồi vết chân. Vì trời mưa nên lốt in rõ lắm. Đó là một thứ giầy cao xu chế riêng dẫm xuống thành hình bầu dục.

Vết chân ấy sang đến hè bên kia thì mất và từ đây có lốt bánh xe đạp.

Thám-tử biết thủ phạm đào lầu bằng xe đạp, vội tự lái lấy chiếc xe hơi con, dò theo vết xe đạp đuổi theo. Xe chốc chốc lại phải dừng để tìm vết. Đến chỗ lối rẽ ra phố Hoàng-cai-Khai, chàng đang tắt máy cho xe đi chậm để dò vết xe đạp đi về ngã nào thì...

Đoàng Đoàng !

Liền hai phát súng lục xuyên qua tấm kính phía trước xe, nhanh ý thám-tử cúi rạp xuống tay lái.

Hai viên đạn bay trên lưng phá vỡ chiếc mũ xe đằng sau. Kinh-nghiệm nhà nghề sẵn có, chàng một mắt tắt hẳn máy, tụt xuống đất, khẩu súng lục nạp đạn sẵn cầm tay, đôi mắt khiến theo tia sáng của đèn bấm. Vẫn một màu đen tối, lạnh lùng, cô-quạnh. Tĩnh không có một bóng người. Chung quanh

đấy tiếng côn-trùng rên rỉ làm thắm tử bực mình.

Thám-tử đang ngờ-ngác nhìn chung quanh để tìm kiếm bóng người đã bắn hai phát súng mà nếu chàng không nhanh đã hồn lìa khỏi xác.

Chung quanh cảnh-vật vẫn lặng ngắt như tờ. Chàng dè-dặt bước đi, tiến về phía gốc đa um tùm. Nhữ-Quân chiếu đèn lên trên cành-cây chàng ngờ rằng trên ấy có ẩn-nấp kẻ gian.

Bỗng... vút, cuộn giấy thừng thông-lọng đã ghi lấy chàng. Hốt hoảng thám-tử quay lại thì một khẩu súng đã chĩa thẳng về phía chàng.

— Dơ tay lên !

Biết giờ nguy đã đến, nếu cưỡng lại lúc bấy giờ ắt viên đạn không nể chàng Nhữ-Quân đành phải dơ hai tay lên.

Kẻ ấy mặc bộ đồ đen và mặt bịt miếng vải thắt ngang mắt.

Người này đoạt lấy súng của thám - tử xong, chống hai tay vào cạnh sườn cười khanh-khách.

Nhữ-Quân ! Nay ngài đã vào tay chúng tôi, ngài định nghĩ thế nào !

Thám-tử thu can-đảm lại cũng cười khanh-khách đáp lại :

--- Ta là người di diệt kẻ gian để gỡ hết oan uổng cho người ngay, nay sa cơ bị bắt một cách vô-tình, ta nghĩ rằng đứng trước mặt ta. lương-tâm người hối hận mà cái ta qui chính.

Trước cam-đảm và lời lẽ danh thép có lý của thám-tử, người kia suy nghĩ độ một phút rồi đáp :

--- Ngài nói phải lắm, thám-tử Nhữ-Quân ạ, nhưng ta đã chót làm điều trái để theo cái cuồng-vọng của lòng trong chốc-lát. Việc ấy đã qua, ta cũng hối hận mà muốn im thôi, hiềm vì ngài cứ theo rồi công việc của ta mãi làm mục đích để mang ta ra trước pháp luật. Ta đã hối hận nhưng ta không muốn thân ta phải tù tội một khi việc bị khám phá ra. Vậy bắt đặc dĩ hôm nay ta phải xin lỗi thám-tử đưa thám tử đi một nơi để công việc của ta đã làm được bí-mật, không một ai hay biết. Vậy xin thám-tử theo tôi.

Nói dứt lời người ấy kéo thám tử lên ngay chiếc xe-hơi của thám-tử để sẵn đó.

Tiếng máy vừa nổ, một tia đèn pha ở

đằng sau chiếu thẳng tới. Người đeo mặt nạ mở máy cho xe chạy, vừa lái vừa trông lại đằng sau. Chiếc xe hơi phía sau vun-vút nuốt đường và chỉ còn cách xe trên độ hơn trăm thước.

Người đeo mặt nạ vẫn cho xe chạy mở hết tốc lực nhưng xe sau đã tới nơi bóp còi.

Người đeo mặt nạ tránh xe sang một bên để nhường cho xe kia lên trước.

Người lái xe sau đã nhận được số xe trên là quen đợi hai xe ngang nhau hỏi :

— Nhữ Quân đấy phải không ?

Biết xe kia cũng là xe của một thám tử khác, người đeo mặt nạ không trả lời, rút súng bắn luôn.

Người ngồi xe sau tránh được viên đạn ấy, biết rằng Nhữ-Quân đã bị nguy và người lái chiếc-đó là hung-thủ, vội rút súng bắn trả lại.

Người bắn đi, kẻ bắn lại, hai xe vẫn chạy mà đạn cứ bay vèo-vèo. Bỗng người đeo mặt nạ lo-lắng. Súng hắn đã hết đạn. Muốn tránh nguy-hiểm, hắn hãm cho xe chạy hơi chậm lại rồi cho hai xe đâm vào nhau.

Một tiếng rầm kinh động khoảng đêm khuya thanh vắng, xe trước bị đồ nhào và người cầm lái bị văng mạnh xuống ruộng.

Người đeo mặt nạ lúc ấy đã vội nhảy ra nhờ lúc xe kia đổ lật, lăn vào trong đêm khuya trốn mất.

Nhữ-Quân từ nãy vẫn bị chói nằm trên nệm xe, lúc hai xe đâm nhau chàng bị chiếc đệm đằng trước đánh vào ngực đau tức, lịm đi.

Người cầm lái xe bị lăn xuống ruộng lúc ấy đã lóp ngóp trở dậy. Tuy thân thể bị quăng mạnh, đau đớn như dần, người ấy cũng vẫn nhớ cầm chặt khẩu súng tiến lên, chiếu đèn hăm để tìm hung thủ. Không thấy, chỉ nghe thấy tiếng rên-rỉ ở trong xe kia đưa ra, người ấy lăm bằm :

— Mày định đâm cho xe này nhào xuống ruộng cho ta tan sác ngò đâu chính mày bị thương nằm rên rỉ để chờ thần chết đến lôi đi. Ta sẽ làm phúc cho thêm mày một phát đạn cho mày dễ chết.

Chàng ta nhắm súng vào chỗ phát ra tiếng rên ấy định bắn, lại nghe thấy tiếng u-ú kêu tiếng quen quen.

Cẩn thận vẫn là điều cần cho con nhà trình thám, chàng không lại gần đề phòng mắc bẫy quân gian dử chàng vào đến nơi đề bắn. Tay chàng vẫn lăm-lăm khẩu súng miêng quát :

— Mày là ai ? Nói ngay không tao bắn.

Từ chỗ cũ lại phát ra những tiếng u-ú liên hồi. Chàng đoán rằng người đó muốn nói lăm nhưng không nói ra thành tiếng. Chàng dón-dén và cẩn thận đi hẳn vòng về phía sau xe hơi, chiếu đèn vào. Chàng bỗng kêu lên.

— Anh Nhữ-Quân.

Chàng chạy vội lại thấy Nhữ-Quân miêng ngậm đầy rỏ, bị chói gò và ở phía ngực bị rách. cạnh chiếc đệm xe trên vẫn đè chặt lấy người.

Người kia nâng chiếc đệm lên, cởi chói, tháo rỏ dứt nút mồm, vực Nhữ-Quân đặt xuống nền cỏ vệ đường, đoạn lấy nước lạnh vã vào mặt.

— Nhữ-Quân ! Nhữ-Quân !

Một lúc lâu Nhữ Quân từ từ mở mắt.

Người kia mừng quá cúi xuống tận mặt gọi :

— Nhữ quân ! Anh tỉnh chưa ? Tôi đây mà, tôi là Khánh-Tân đây.

Nghe rõ thấy tên Khánh-Tân, Nhữ-quân quên cả đau đớn nhóm ngay dậy :

--- Anh đã cứu tôi đấy ư ? Thủ-phạm đâu ?

--- Hung thủ chốn mất rồi,

--- Sao anh lại biết mà đến đây cứu tôi.

--- Tôi định lại báo cho anh một tin cần thì gặp một súc chết nằm còng-queo ngay cửa. Hốt-hoảng nhìn vào nhà ô-tô không thấy xe hơi của anh, biết anh đi đuổi hung thủ, Tôi vội lấy xe, cứ theo vết bánh xe của anh mà cho xe chạy để giúp anh một tay, thì may thay vừa gặp lúc anh bị nguy. Ghê gớm thật ! Hung thủ đã đào tẩu rồi.

-- Đây là đâu ? Bây giờ mấy giờ rồi ?

--- Đây đã quá Cống-vọng. Chừng độ hai giờ sáng. Anh còn đau lắm không để tôi vục anh lên xe, chúng ta về đã.

IX

Nhữ-Quân tuy chưa khỏi hẳn nhưng chàng đã nghĩ đến công việc tiếp-tục bắt thủ phạm giết ba mạng người và có lẽ hỗn nữa kể cả người mất tích. Chàng giở mảnh giấy nhặt được bên cạnh lão bộc bị giết ra xem.

« Tôi đã nhiều lần bảo người ta nên thôi đi, người ta không nghe cứ theo đuổi mãi công việc của tôi. Đây là tiếng trả lời cho những người không nghe lời tôi mà người lão bộc là một.

Tôi khuyên hết thầy mọi người nên thôi đi vì tôi không muốn giết thêm một người nào nữa. »

— Cũng lại là lời đe-dọa nữa !

Thám tử lăm bằm thế rồi tìm cả tờ giấy trước giờ cả bức thư của bà cả Oanh ra xo.

— Cùng một thứ chữ cả ! Ta biết ngay mà. Ta biết bà cả Oanh chỉ là một người đàn ông cải lốt. Nhưng ai đã đóng vai này ?

Ban người cao và béo vả hăn lại có bộ râu mép. Không thể đóng được vai ấy. Hay lại chính là Thị-Đào, Thị-Phúc ?

Bí mật quá ! Khó hiểu quá ! Ta phải đến hàng Bồ xem xét gian gác bà cả Oanh này mới được.

Thám tử vào buồng thay đổi quần áo đến hàng Bồ.

Chàng giả vờ là người đến thuê nhà để tránh những con mắt nghi-kỵ

— Vừa [may ông ạ. Gác trên, bà cả cũng vừa báo không thuê nữa, ông có muốn lên xem ?

Thám-tử gật đầu.

Người chương nhà đưa chìa khóa cho chàng và gọi thẳng bé con lên theo.

Nhữ-Quân ngấm, nghĩa gian buồng như sắp đặt trước các nơi kê bàn ghế.

Có một cửa sổ hơi chìa ra ngoài, phía trên

cái bao lớn chỗ ông nghị Trúc bị giết làm chàng chú-ý hơn cả. Thám tử mở cửa sổ ấy ra để xem địa-thế. Chàng hơi cầu nhàu :

— Nếu hung thủ đứng đây mà bắn xuống thì đạn chỉ có thể vào lưng ông nghị và sự nhắm súng rất khó-khăn.

Thám tử thò đầu qua cửa sổ làm như muốn nhìn ra ngoài vườn. Chàng để ý trông lên tường bỗng chàng thấy ở phía trên đầu chàng có mấy cái *đinh đóng còn màu giấy lòng thông*. Óc nhà nghề vội nghĩ ngay ra những chiếc đinh này dùng vào việc.. Chàng vội với tay giật màu giấy ấy. Là quá : *Sợi giấy vụn ra than*. Liền trong lúc ấy chàng cúi xuống phía bao lan. Gắn lên trên hai giấy điện một vật sang-sáng.

Chàng nhoài hẳn mình ra phía ngoài như để trông ra vườn dễ hơn, lúc quay vào chàng đã bỏ vật ấy vào túi cùng với ít do than ban nầy.

Làm công việc ấy, thằng bé con đứng ngay cạnh đấy cũng không hay biết.

Xem-xét một lúc nữa không thấy gì đáng để ý, chàng quay xuống cảm ơn người cho chung nhà, giao trả chìa khóa cảm ơn rồi ra về.

Đến buồng giấy, thám - tử lấy những vật mới tìm kiếm được đặt lên bàn.

Ấy là một *miếng kính lấy lửa* và ít than có chất dễ cháy. Thám - tử ngắm nghía vật ấy một cách khoan-khoái lắm. Chàng mỉm cười, nói khe-khe.

— Đây là những vật dùng để giết ông nghị Trúc !

X

Về vụ án-mạng ông nghị Trúc hãy còn gói kín trong màn bí-mật.

Nhữ-Quân đã biết họ giết ông nghị bằng cách nào rồi nhưng còn ai là thủ phạm?

Cứ theo trong cuộc điều tra sự ám-sát ông nghị Trúc ai được hưởng lợi nhất? Không phải Ban còn là ai nữa. Nếu hắn không là thủ phạm thì ít ra cũng là đồng phạm, giết xong ông nghị, giết luôn cả Thị-Đào và có lẽ cả Thị-Phúc và người lão-bộc nữa.

Thám-tử lập-luận như thế nhưng đã bao nhiêu công phu dò-xét, chưa thấy cái gì khả nghi ở Ban cả.

Nghĩ rức cả óc, chàng định ra ngoài một chút cho tỉnh táo thì Khánh-Tân đến.

Thám-Tử mỉm cười bắt tay Ban :

— Có gì hay không ?

— Có lẽ chúng ta nắm được đầu mối.

— Anh đã dò ra thủ phạm ?

— Chưa dò ra thủ phạm nhưng có một việc do đây mà dò ra.

— Thế nào ?

--- Trong vòng từ ngày xảy ra vụ án-mạng ông nghị Trúc trong những giấy căn - cước và thông-hành, có hai cái cấp đi sang Tàu, một của Bùi-văn-Ban và một của Nguyễn-Thị-Phúc...

--- Có quan-hệ gì ?

Khánh-Tân kể tiếp :

--- Một cái chưa dùng đến vì Bùi-văn-Ban vẫn còn ở Hanoi một cái thì khác hẳn...

--- Một cái đã dùng. Nghĩa là Thị-Phúc đã đi ngay từ chiều hôm chị ả là Thị - Đào bị giết ?

--- Như thế. Anh có đoán nổi hẳn sang Tàu làm gì không ?

— Mục đích chỉ là để trốn chứ gì ?

— Cũng có lẽ thế, nhưng cô ả sang bên

ấy làm chị hai bế con cho bà Hồ-Đắc là một bà lớn giàu có sang-trọng.

— Anh đã điều tra kỹ càng ! Và bây giờ vẫn làm với bà ta.

— Còn...

Khánh-Tân nói đến đấy, mỉm cười rồi im. Nhữ-Quân bắt đầu suy nghĩ.

— Thị-Phúc trốn sang Tàu đi ở làm chị hai bế con cho bà Hồ-Đắc. Có thể nghi rằng ả ta không những là thủ-phạm vụ án-mạng trên mà cả vụ án-mạng dưới. Sự mất tích của cô ả chỉ là một cách bày ra che mắt mọi người và mắt ta. Gian ngoan lắm. Còn Ban không hiểu có liên can gì trong vụ này không.

Khánh-Tân để cho bạn suy-nghĩ chán-chê, mới vỗ vai Ban nói tiếp.

— Còn có một tin này nữa.

— Nói mau lên. Sao tự-nhiên anh đang nói lại im tôi ngỡ là hết rồi. Nói đi, nói mau lên, nói hết cả những cái gì mà anh biết.

Khánh-Tân lại được dịp cười. Chàng nói hạ giọng xuống :

— Thị-Phúc đã trở về Hanoi.

Nhữ-Quân phát vào lưng bạn.

— Thế mà lúc nãy tôi hỏi, anh bảo « còn »..

— Chứ sao, Thị-Phúc còn ở với bà Hồ-Đắc. Bà này đi du-lịch sang đây với cả chị hai bé con của bà ta nữa.

— Bà Hồ-Đắc sang đây, thuê nhà ở đâu ?

— Ở phố Thọ Ruộm.

— Giờ phút làm việc đã đến. Thành-Công đang chờ chúng ta.

XI

Ngày từ ngày hôm sau, Ban và Thị-Phúc bị canh và theo dõi rất cẩn thận. Chính Nhữ Quân theo dò Ban còn Khánh-Tân theo Thị-Phúc.

Ban thì chẳng có gì đáng để ý. Vẫn dáng điệu vẫn cử chỉ tự nhiên. Công việc hàng ngày tỏ ra người lương-thiện.

Thị-Phúc từ ngày về không ra phố, chẳng tiếp ai và cũng chẳng nhận được thư từ gì.

Chỉ có buổi sáng vào khoảng độ mười giờ đi ra phố một lúc để làm việc cho chủ, còn lại ở lịt trong nhà.

Hình như nàng sợ sự ra phố, sợ ấy là sợ gặp mặt Ban ? Hay sợ gặp mặt các thám-tử ?

Nhữ-Quân bảo Khánh-Tân.

— Cứ như thế này phí thì giờ nhiều quá. Giờ ta thử làm một việc thí-nghiệm. Nếu đúng thì hay, nhược bằng hỏng thì hai ta im-lìm giữ kín.

— Anh làm thế nào tôi cũng theo.

— Anh bảo cứ khoảng mười giờ thì thế nào Thị-Phúc cũng đi ra phố phải không?

— Khoảng ấy.

— Được, sáng mai anh lại tôi.

Sáng hôm sau, chín giờ hai thám-tử đã ra đi. Hai người thông-thả quanh đi quanh lại phố Thọ Ruộm.

Thị-Phúc mở cổng. Ắ trông trước trông sau một lúc rồi đi. Nàng đi rất vội-vàng.

Nhữ-Quân và Khánh-Tân bước theo. Đến gần phố, khi cách độ mười bước, Nhữ-Quân khẽ gọi :

— Cô Phúc !

Phúc giật mình quay lại, lại hốt-hoảng bước mau.

Thám-tử gọi câu nữa.

— Cô Phúc !

Lần này, nàng không quay lại. Nàng muốn bước nhanh nhưng ríu cẳng lại không bước được. Lập tức hai thám-tử tiến lên, mỗi người đứng một bên :

--- Cô Phúc a, muốn tránh các sự lôi thôi, cô nên vui lòng theo chúng tôi. Chúng tôi là thám-tử.

Phúc thấy bị vây giữa hai người, mặt nàng tái đi không còn hột máu, ấp úng :

-- Nhưng tôi không làm gì, không có tội-lỗi gì !

--- Cô cứ theo tôi rồi khác biết.

--- Vâng, tôi xin theo các ngài.

Nhữ-Quân vẫy tay. Từ đầu phố đằng kia một chiếc xe-hơi chạy lại. Từng ấy người lên xe.

XII

Ngồi trên xe Phúc phân vân và lo sợ.

--- Có lẽ người ta đưa mình đến Hỏa-lò.

Nàng tưởng-tượng ra trước mặt hai cánh cửa đen ngòm của Hỏa-lò rộng mở, những hình-phạt đau đớn đang chờ nàng.

Mãi tới lúc xe đỗ trước một tòa nhà sang trọng, nàng mới yên lòng.

Đây là nhà riêng của thám-tử Nhữ-Quân.

Thị-Phúc định tìm kế thoát-thân nhưng hai thám tử đã giữ chặt lấy mỗi người một cánh tay không cho cựa cạy và không cho kêu một tiếng :

Đến buồng giấy, thám-tử đặt Thị Phúc ngồi xuống ghế sát tường Thị-Phúc đưa mắt

nhìn tứ phía. Nàng đứng lên nhắc chiếc ghế định quăng vào mặt thám-tử để vùng chạy. Lanh-lẹ, thám-tử sấn đến đỡ lấy :

-- Đã đến đây, cô không thể chạy thoát :

— Nhưng tôi không có tội lỗi gì. Ông đưa tôi đến đây có chủ-định gì ?

Thám-tử cười khà khà :

— Có một chủ định rất tốt cho cô, cô Phúc a, là tôi sẽ cho cô gặp mặt một người cô muốn gặp, người đó là Bùi-văn-Ban.

— Bùi-văn-Ban.

— Phải, Bùi-văn-Ban. Cô muốn gặp lắm chứ !

Vừa nói thám-tử vừa nhìn vào đôi mắt Thị-Phúc. Sắc mặt nàng vẫn không thay đổi.

Thám tử bấm chuông gọi người tùy-phái.

— Thế nào ? ông Ban đã đến đây chưa ?

— Đã cho mời ông ta đến rồi. Hiện đang ngồi chờ ở phòng khách, đợi ông.

--- Mời ông ta vào đây.

Cửa mở. Ban vào.

Nhữ-Quân tiến lên trước mặt Ban bắt tay

ý muốn che khuất Thị-Phúc ngồi phía sau.

— Thưa, ngài cho gọi tôi đến đây có việc gì ?

Thám-tử tươi cười :

— Tôi đã làm phiền ngài một chút. Tôi mời ngài đến đây là để cho ngài gặp mặt người yêu của ngài là Thị-Phúc đã mất tích bấy lâu nay mà chúng tôi vừa tìm thấy.

Chàng đề ý nhìn nét mặt Ban. Người này vừa tỏ vẻ vui mừng, vừa ngạc nhiên :

— Ngài đã tìm được Thị-Phúc. Đâu, đâu ngài cho tôi gặp mặt ngay.

Thám-tử đứng tránh ra một bên. Ban tiến lại. Thị-Phúc vẫn ngồi yên trên ghế.

Bỗng Ban thất-vọng nhưng lạ lùng.

— Ngài nhầm rồi người này không phải là Thị-Phúc.

Thám-tử cũng ngạc nhiên.

— Đây không phải là Thị-Phúc, Nguyễn-Thị-Phúc ở phố hàng Bún, người yêu của ông ? Kỳ-cục vậy.

Thị-Phúc dờm dờm nước mắt :

-- Vâng tôi không phải là Phúc, tôi chỉ là người giống Phúc, tôi là *Nguyễn-thị-Đào*, chị ruột của Phúc.

Thám-tử lại bị một phút bức mình. câu hỏi này đánh lộn trong óc. « *Thị-Đào* đã chết. Sao lại còn *Thị-Đào* đây ? »

XIII

Khánh Tân còn ngạc nhiên :

--- Cô là Nguyễn-thị-Đào à ? Nguyễn-thị-Đào hãy còn sống ?

Nhữ-Quân đã đủ thì giờ tỉnh trí.

--- Thế cô không biết cái tin Nguyễn-thị-Đào bị giết ?

Thiếu nữ cúi mặt xuống, nước mắt hãy còn ướt.

--- Tôi đã biết tin ấy ở trong báo.

--- Cô có ý kiến gì về người bị chết ấy !

--- Người bị chết ấy là em tôi tên là Nguyễn-Thị-Phúc.

Nói rồi nàng bùng lấy mặt mà khóc :

Lúc này Ban cũng thấy lòng thồn-thức.

--- Trời ơi ! Kẻ bị ám-sát là người yêu của tôi, là *Phúc*.

Khánh Tân đưa mắt như thăm hỏi *Nhữ-Quân*. *Nhữ* chỉ trả lời bằng một cách đầu gật gù.

Đợi cho *Thị-Đào* đã ngót nước mắt, thámtử lại hỏi :

--- Tại sao em cô lại bị giết ở trong phòng cô ?

— Cái đó tôi không biết vì tôi không có mặt ở đấy.

— Không có lý nào như thế. Cô biết hết cả. Cố nói đi. Nếu cô không trả lời cho rành mạch những câu hỏi của tôi, tôi có thể cầm chắc rằng chính cô đã giết chết em cô.

Thị Đào mặt đã tái càng thêm tái. Nàng run lên :

— Ngài lại nỡ nghi rằng tôi giết *Phúc*, em tôi ư ?

Nhữ-Quân nhăn mặt lại :

— Nếu không phải là cô giết *Phúc*, cô hẳn cũng biết chút ít về vụ đó. Cô nên vì lòng

thương em cô mà nói hết cho tôi nghe. Khi màn bí-mật bị vén, linh hồn em cô cũng được mỉm cười dưới tuyến-dài. Cô đừng sợ gì cả. Tôi biết sở dĩ cô chưa dám nói những điều cô biết là cô còn sợ một người nào. Không, tôi cam-đoan rằng nếu cô nói, tôi có trách nhiệm gìn-dữ cô.

Chàng quay lại hỏi Ban, có ý nghi rằng Đào sở dĩ không nói có lẽ là sợ Ban :

-- Có phải thế không ông Ban. Tôi có thể không đề một người nào chạm đến người nàng cả.

Thị Đào vẫn không trả lời. Thám-tử chép miệng :

--- Cô nhất định không chịu nói? Được lắm, bắt buộc tôi phải cho cô vào đề-lão.

Thị Đào vẫn ngồi im. Thám tử lại gần nàng ngọt-ngào :

— Trái lại, nếu cô nói, tôi có thể đề cô được tự-do ngay từ bây giờ. Cô nên nghĩ kỹ. Án giết người không phải là án nhẹ đâu.

Thị Đào lắc đầu :

--- Thừa ngài, ngài giam thì giam.

Ban qhư người sốt tiết :

Chị Đào ! Chị không muốn người ta trả thù cho em chị ư ?

Chị nói đi. Nói những điều mà chị biết.

--- Không thể nói được !

Thị Đào lại vừa run vừa khóc.

Thám-tử bức mình bảo Ban :

--- Ta không nên kéo giải tấn kịch này nữa.

Tôi tưởng rằng vô ích, Thị Đào này chẳng cho ta được tia sáng nào đâu.

Ban cười.

--- Còn tôi, công việc thế là xong rồi chứ ? Tôi có thể về ?

--- À, tôi muốn hỏi ông câu nữa. Thị Đào này dùng giấy thông hành của Thị - Phúc. Giấy thông hành ấy ai đứng xin ?

--- Chính tôi. Vì tôi và Phúc định đi du- lịch thì dùng một cái chú tôi chết. Thế là lại thôi.

— Cám ơn ông.

--- Ngài còn cần hỏi gì nữa không ?

--- Thôi, khi nào cần tôi lại cho mời.

Khi Ban ra rồi, thám-tử lại gần Thị-Đào hoan hù :

--- Bây giờ Ban đã không có mặt ở đây

nữa, chúng ta có thể nói chuyện với nhau tự nhiên, không lo-ngại. Ban đã làm cô sợ phải không?

--- Không! Tôi không sợ gì ông Ban cả.

--- Ngoài hẳn ra, còn ai làm cho chúng ta phải lo sợ nữa.

--- Chẳng có ai!

— Hình như cô có vẻ sợ-sệt một vật hay một người nào.

Thị Đào không trả lời.

Thám tử thở giải.

— Tôi biết cô không tin ở chúng tôi, cô không coi chúng tôi ra gì.

— Ngài đừng tưởng thế. Lúc nào tôi cũng tin cậy ở ngài.

— Sao cô lại giữ lấy những bí mật mà không nói..

— Tôi không thể nói được vì tôi.. không biết.

— Thôi được. Cô sẽ có thì giờ nghĩ-ngợi ở trong lao. Đối xử với cô một cách nhẹ-nhàng thế này cô không muốn.

Thị Đào ghen-ngào:

— Tùy ngài.

Chợt nhớ ra điều gì, thám-tử hỏi :

— Cô trả lời tôi câu này. Nếu cô nói có lý tôi có thể tin rằng cô không biết về cái chết của em cô. Tại sao cô lại dùng căn-cước và thông hành của em cô để đi sang Tàu ?

— Đầu đuôi thế này. Tôi đọc báo thấy người ta cần một người chị hai bé con sang Tàu. Tôi đã nhiều lần muốn đi xa để có thể thay đổi cuộc đời ô-uế của tôi. Nhân dịp ấy, em Phúc tôi có sẵn giấy má mà không dùng đến. Nó lại cậy cục đi xin cả cho tôi giấy chứng chỉ là đã làm qua nghề ấy ở một người quen. Tôi dùng giấy tờ ấy để đi. Chiều hôm ấy nó tiễn tôi ra tận ga.. Đến lúc nó trở về, vì nó cần phải trở lại buồng tôi để nhặt-nhanh những đồ-vật của tôi còn lại và để trao trả nhà cho tôi.... Vì thế, ấy thế là xảy ra tai nạn.

— Nghĩa là kẻ ám-sát Phúc tưởng Phúc là cô ?

--- Đúng thế.. không.. à mà tôi không biết !

- Cô có nghi cho ai không ?

-- Không. Tôi chẳng nghi-ngờ gì cả.

--- Trong các người quen biết của cô, cô chắc có một kẻ thù.

--- Tôi chỉ có những người quen một đêm. Không có bạn vì tôi làm nghề..

--- Tôi biết rồi. Bây giờ cô có bằng lòng nói những cái cô biết không ?

-- Không thể được vì.. tôi chỉ biết có thế. Thám-tử làm mặt dạn-dữ.

— Cô nhất-định không nói, nghĩa là cô muốn vào trong đề-lao rồi mới nói.

Vẻ mặt Đào không sợ sệt :

--- Vâng, thế cũng đành.

Chợt một tư-tưởng thoáng qua, thám tử dịu nét mặt và dịu lời nói :

-- Không, thôi cho cô được tự do.

Đào nhìn thám-tử bằng đôi mắt ngạc-nhiên :

-- Ông không cho tôi vào tù, ông cho tôi được tự do.

— Vâng, cô được tự-do vì tôi có việc bắt Thị-Phúc chứ không phải bắt Thị-Đào. Mà cô là Đào cơ mà.

Lúc ấy Thị Đào mới tin.

-- Phải, tôi là Nguyễn Thị Đào.

Thám-tử vẫn một giọng ngọt ngào :

-- Chắc bây giờ cô về sẽ bị bà Hồ-Đắc cự về sự chậm-trễ.

--- Chẳng hề chi, tôi có thể nói dối rằng tôi gặp vài người họ hàng quen thuộc. Vả đã bao lâu tôi chưa hề nghỉ ngày nào. Bà ta không nói gì đâu.

— Tôi biết cô không ưa ra phố từ ngày trở lại con đường đạo-đức. Muốn tránh các cuộc gặp gỡ bất lợi, tiện đây có xe. cô lên để ông bạn tôi đây lái cô về.

Thị Đào nhận lời.

Trước khi Đào lên xe, thám-tử cầm lấy tay nàng.

--- Từ bây giờ cô được hoàn toàn tự-do ; Không bị ai theo dõi nữa. Cô phải đề-phòng kéo bị những người giả mạo là thám-tử lừa dối và làm sảng. Nếu cô gặp trường hợp như thế, cô cứ việc cầu cứu, lúc nào tôi cũng sẵn-sàng cứu-trợ.

Vì cô là một người đáng thương và đáng trọng. Bỏ hẳn được con đường lầy lội sang đường khác, tôi khen cô lắm đó.

Thị Đào cảm động lắm. Nếu lúc ấy thám-tử hỏi thì nàng có thể nói hết cả với thám-tử được. Nhưng Nhữ - Quân không cần hỏi nữa. Chàng đã có cách khác khiến Thị-Đào phải nói ra. Mẹo ấy chàng đã sắp đặt.

Lúc xe đã mở máy, thám tử còn dặn với :

-- Nếu khi nào tôi có việc muốn gặp cô thì tìm cô ở chỗ nào nhất-định ?

--- Dễ lắm, thưa ngài, tôi lúc nào cũng ở cùng bà Hồ Đắc, bà ta còn ở Hanoi lâu.

— Tốt lắm ... Kính chào cô !

XIV

Trong khi chờ Khánh Tân trở về, Nhữ-Quân lại bàn giấy bắt đầu viết.

Viết xong, chàng ngả người trên ghế chầm điếu thuốc và hút khoan-khoái lắm. Chàng lập-luận ở trong óc.

Ta đã cầm được đầu giây rồi. Á Thị-Đào đang ở trong cơn khiếp sợ.. mà kẻ đã giết em đe - dọa. Nàng không muốn gặp mặt kẻ ấy, nhưng ta đã có cách gọi kẻ ấy đến bên nàng.Ồ.. Cái bà cả Oanh, cái bà lái kinh ấy ta sẽ gặp..

Nghĩ đến đấy thì Khánh Tân về.

— Đẹp dễ lắm. Nàng đã về tới nhà yên-ổn. Chung quanh vẫn không có gì khác lạ và

tôi đã để một người gác ở đó. Thế là được chứ ?

Nhữ-quân mỉm cười khoan khoái gật đầu.

— Hôm nay như thế là đủ ; ngày mai đặt thêm hai người canh nữa và hai người hành sự.

— Hai người hành-sự, anh định cắt ai ?

--- Anh và tôi chứ còn ai đảm-nhận được trọng-trách ấy nữa.

--- Anh tin chắc rằng ngày mai có nhiều việc hay,

--- Nếu không ngày mai thì ngày kia hoặc những ngày sau nữa. Tôi sẽ gọi một người đến để chúng ta cứ việc làm việc.

--- Người nào ?

--- Hung-thủ giết cụ nghị Trúc chứ còn người nào nữa.

--- Tôi không đoán nổi anh định làm thế nào.

--- Tôi sẽ giảng cho anh nghe sau.

--- Tôi không có thể ngờ rằng anh bắt thủ phạm với một thời hạn ngắn như thế. Hay là anh cho Thị Đào chính là Thị Phúc, đã

đóng vai bà cả Oanh, hành-động theo ý nhân tình.

Nhữ-Quân nghoẹo đầu có vẻ cho lời Khánh Tân nói là đúng.

--- Thì bây giờ ta hãy đoán thế. Nhưng mà làm việc thì không bao giờ nên chỉ đoán. Có một điều cần nhất là chúng ta hãy đi ăn cái đã. Tôi thấy đói lắm rồi.

Ấy cũng là một sự lạ. Suốt từ ngày dùng tay vào khám-phá vụ án-mạng này, bây giờ Khánh mới thấy Nhữ nói bông một câu như thế. Chàng đoán rằng Nhữ đang có một cái gì hả-hê lắm.

--- Khánh này, hôm nay chúng ta uống rượu bí-tử một bữa nhé ! Chờ tôi mặc quần áo một chút, anh hãy lại bàn giấy đọc mảnh giấy tôi vừa viết kia.

Ngày hôm sau, các báo đều đăng tin này bằng chữ to trên hai cột :

« Về vụ án-mạng cô gái giang hồ Nguyễn-Thị Đào nhà chức-trách vừa khám phá ra rằng : sác chết mà người ta yên trí là Nguyễn-Thị-Đào ấy lại chính là Nguyễn-thị-Phúc, em ả Thị Đào.

Còn Thị Đào hiện nay vẫn làm chị hai bé con cho bà Hồ-Đắc ở phố Thợ Ruộm.

Nàng khai là không biết gì về vụ án-mạng ấy. Nhưng việc mất tích mục đích để trốn tránh giữa ngày em ả bị giết chứng thực rằng Thị-Đào có dính-diu vào.

Thị sẽ còn bị gọi ra để hỏi một lần nữa. Lần đòi hỏi sau này chắc là nàng phải khai hết vì nếu không sẽ bị giam cầm.

Được tin gì bản báo sẽ đăng tiếp.

XV

Thám-tử Nhữ-Quân đã chăng một tấm lưới rất kiên-cố và đặt một chiếc bẫy mầu-nhiệm. Mấy hàng chữ đăng trên báo kia là cái mồi dử hung-thủ đến dưới đề-luận rất chắc chắn của chàng như thế này :

Hung-thủ sau khi giết nghị Trúc thì giết Thị-Phúc, nhằm tưởng đó là Thị-Đào một người hăn cần giết. Nay nghe tin Thị Đào còn sống hiện đang bị đòi hỏi, hăn sẽ phải lập tức tìm đến chỗ Thị-Đào nếu quả tình Thị-Đào là người hăn cần phải trừ-khứ đi.

Vào khoảng độ tám giờ hôm sau, có một thanh niên người cao mảnh-khảnh đi đi lại lại nhiều lượt ở phố Thọ Ruộm, về mặt có

lúc như trầm-ngâm suy-nghĩ, có lúc như bực rọc bản khoăn.

Nhữ-Quân xoa tay sung-sướng. Nhưng Thị-Đào không ra. Người kia riều mãi đến tận hai giờ chiều mới đi hẳn. Lần này chàng ta đi nhanh.

Khánh-Tân rảo bước đi theo mà không để cho người kia hiểu biết. Trong lúc ấy Nhữ-Quân tất tả đến nhà giấy thép đánh mấy hàng chữ này cho Thị-Đào.

« Buổi sáng mai mời cô ra phố. Tôi có việc cần muốn gặp ».

Nhữ-Quân

Rồi chàng lững-thững về nhà đợi Khánh-Tân đi theo người trai trẻ kia đem tin về cho chàng.

Quả nhiên năm phút sau Khánh-Tân đã mở cửa buồng vào, có nét mặt tươi cười của người làm được công-việc.

— Chu-đáo chứ?

— Thiếu niên ấy tên là Tư-Chê ở ngõ Lương-Sử, trước kia làm nghề chữa và bán kính, ít lâu nay chẳng làm ăn gì.

Nhữ-Quân nở một nụ cười chiến thắng reo lên.

— Cánh bướm sẽ bị cháy ! Cánh bướm sẽ bị cháy vì nó dờn chung quanh ngọn lửa.

— Chà ! Anh điên hay sao ?

— Tôi không điên nhưng tôi sung sướng. Anh Tư-Chê này sợ Thị-Đào tố-cáo công việc của mình, bởi vậy hắn muốn giết chết thị đi. Anh đã hiểu chưa ? Tư-Chê ơi, mày có biết rằng đêm nay là đêm cuối cùng mày được tự do nhớn nhơ ngoài vòng pháp luật không ?

Khánh-Tân hỏi nhỏ.

— Chúng ta bắt thủ phạm ngày mai.

— May ra. Vì còn ở ả Thị-Đào nữa. Nếu hắn gặp Thị-Đào. Nhưng ngày mai Thị-Đào thế nào cũng ra.

— Anh chắc !

— Đúng, vì tôi đã dặn ngày mai thế nào ả cũng ra phố. Mà tôi đã bảo thì ả nghe. Tôi đã hứa với ả, tôi sẽ che-chở cho ả.

XVI

Hôm sau, khoảng tám giờ Thị-Đào mở cửa. Nàng chưa hiểu sẽ có chuyện gì xảy ra nhưng lời của thám-tử nói ra với nàng là một hiệu lệnh.

Lòng nàng bối rối, phân vân trăm ngả. Nàng sợ sự nguy hiểm xảy ra nếu nàng nói. Nàng lại sợ sẽ chịu cực-hình nếu người ta yên-trí rằng chính nàng giết em nàng nếu nàng không nói rõ sự thực.

Bao chuyện cũ, cảnh cũ lại chạy qua trong óc nàng. Nàng cố xua đuổi, chép miệng.

— Thi đề đến phút cuối cùng hãy hay. Bây giờ ta chưa dám nói.

Nghĩ đến đây, nàng tưởng tượng ra lưỡi

dao nhọn, khẩu súng-lục và những vũng máu chảy ra lênh-láng. Nàng rùng mình.

Thị-Đào đã ra đến phố. Gió mát làm nàng thấy dễ chịu. Đào đã trông thấy Nhữ-Quân và Khánh-Tân đứng đầu phố. Nàng đi lại phía ấy, bỗng giật mình vì có tiếng ai gọi phía sau lưng.

— Cô Đào !

Đào quay lại, rồi sau khi nhận thấy mặt người thanh niên gọi nàng. nàng hốt-hoảng.

Hai người thì-thăm với nhau mấy câu. Thám-tử không nghe thấy gì chỉ nhận thấy thanh-niên nói bằng những giọng êm-ái. Thị-Đào có vẻ phục-tòng sợ sệt và thanh-niên kia không có vẻ chi là dọa nạt, hung-dữ.

Nhữ-Quân và Khánh-Tân lướt qua thì vừa gặp đôi ấy giã từ nhau còn hẹn hò :

— Nhớ nhé ! Chiều nay năm giờ đúng.

Thám-tử cứ đi thẳng. Khi thanh-niên kia đã khuất sang phố khác, thám-tử mới quay lại.

Nhữ-Quân cầm lấy hai vai Thị-Đào rung mạnh và nói một cách tàn-nhân :

— Con bé này, mày không thể chơi cái

lối làm việc cho cả hai đảng !

Thị-Đào ầm ức.

--- Tôi có biết gì đâu ?

--- Trái lại mày biết nhiều lắm. Người đàn ông ấy là ai ?

--- Người bạn cũ của tôi.

--- Tên là gì ?

-- Tư. . .

--- Tư-Chê phải không, ở ngõ Lương-Sử.

Thị-Đào sầm mặt :

--- Các ngài biết hẩn ?

— Sao lại không biết. Biết cả công việc hẩn hành-động nữa. Chiều nay mày hẹn-hò với nó ở đâu ?

--- Vâng, hẩn hẹn năm giờ đến rừng Láng

--- Vậy mày có đến không ?

--- Hẩn nói thì tôi không dám cưỡng. Nhưng mà tôi không lại :

— Những cái đó không cần. Cần nhất là ngay từ phút này, cấm mày không được giao dịch với người ấy nữa nghe không !

— Xin nghe lời.

— Được! vào đi và không được ra nữa.

Khánh-Tân nhiu mắt lại bảo Nhữ-Quân.

— Đưa con gái nguy-hiểm.

— Không, nó chỉ là đứa con gái dai-dột và sợ-sệt. phục-tòng trước sai khiến, hốt-hoảng trước đe-dọa, rất dễ bảo khi gặp nguy nan. Nếu không có chúng ta, tất nó đã làm mồi cho Tư-Chê đó.

Công việc của thám-tử đến đây là mười phần xong chín, còn một phần nữa chiều hôm nay chàng làm xong nốt. Thế là thành-công.

Thám-tử gọi người dưới quyền đến.

— Anh phải coi rất cẩn-thận Thị-Đào, không được cho hấn ra khỏi cửa một bước. Nếu cưỡng, anh chối lại mang về buồng giấy tôi.

Và dặn Khánh-Quân :

— Chiều đi nhớ mang thùng vá súng cho đủ đạn.

XVII

Khoảng độ bốn giờ chiều ở rừng Láng phía tay trái Tư Chê trợn nơi vắng vẻ nhất ngồi.

Chàng vẫy tay. Một người to lớn vận quần áo đen ở trong bụi rậm tiến ra. Khuy áo hăn bật ra lộ những nét khắc khổ bằng chàm đầy ngực. Hai mắt hăn tròn và đỏ ngầu có lẽ hăn vừa tu nửa chai rượu để lấy hăng-hái khi hành sự.

Người ấy lại gần Tư Chê cung kính :

— Cậu bảo gì ?

— Nhớ hễ tôi ra hiệu rồi lảng đi là anh cứ việc nhảy ra làm việc liền. Xong xuôi tôi sẽ đãi hậu.

Người kia gật đầu :

— Chỗ cậu cháu với nhau thì có quản-ngai gì.

— Tôi biết trong bao nhiêu việc nguy-hiểm anh đã tỏ ra là người anh-hùng can-dảm.

Được nịnh một câu, người kia sung-sướng lắm.

— Cầm một con dao đâm một người không một chút run tay như thế mới đáng gọi là tay chơi chứ.

— Tốt lắm. Tôi ngồi chờ đây, anh lại vào hội đi.

Tư-Chê ngồi dựa mình trên ghế. Gió mát thổi, ánh nắng lọt qua lá cây, nhảy múa trên mặt đất.

Năm phút sau, hai thám-tử đến. Mỗi người ngồi một bên Tư-Chê.

Nhữ-Quân gọi chuyện.

— Hôm nay đẹp trời, chỗ này lại râm tối vắng vẻ thật thích hợp với những cuộc hẹn-hò ông nhỉ ?

Tư-Chê bực mình.

--- Tôi đang bận nghĩ một việc riêng và tôi không muốn những người không quen đến quấy rối.

Thám-tử nắm chặt lấy cổ tay hắn :

--- Tư-Chê ! Mày bảo không quen biết ta phải không ?

Vừa nói thám-tử vừa bỏ bộ râu mép giả.

Tư-Chê biết người ấy là ai rồi và biết mình ở trong phút nguy-hiểm toan đâm thẳng vào mặt thám-tử thì phía bên kia Khánh-Tân đã nắm chặt lấy cánh tay và miệng súng đã chìa vào mang tai :

--- Mày cựa-cậy ta bắn ngay.

Tư-Chê gọi :

--- Hai đầu ?

Tức thì trong bụi rậm người to béo đã nhảy sỏ ra. Nhanh như cắt hắn đá mạnh vào tay Khánh-Tân làm khẩu súng văng xuống đất. Khánh-Tân đang lúc vô-tình lại bị ngay một quả đâm vào gáy khiến chàng lảo-đảo mấy bước gục xuống.

Tư-Chê đã được một tay tự-do, dùng hết sức gỡ nốt tay kia và vùng ra chực đoạt lấy khẩu súng của Khánh-Tân văng ra đất.

Nhữ-Quân lao mình theo ngăn lại đâm một đâm thẳng vào giữa mặt Tư-Chê. Tư-Chê lè mình tránh khỏi. Đánh Khánh-Tân gục xuống rồi, người to lớn kia xông vào giúp sức Tư-Chê.

Bị hai người quần một, Nhữ-Quân đã thấy thế nguy, chàng vừa đánh vừa đỡ lùi đến chỗ có khẩu súng lục. Rồi giả vờ ngã, chàng đã nhặt được khẩu súng trong tay. Trong lúc ấy người to lớn tức là Hai, rút vội con dao nhọn đã giấu sẵn trong mình liều chết đâm vào ngực thám-tử. Lưỡi dao chưa tới nơi, một tiếng « đoàng », Hai đã ngã vật xuống chết ngay.

Thấy thế Tư-Chê đâm luống cuống, thám-tử đã quát :

--- Dơ tay lên !

Biết một mình không trống nổi, Tư-Chê đành để cho thám-tử Nhữ-Quân sịch tay.

Thám-tử thối một hồi còi. Một chiếc xe hơi ghé lại gần, năm người giúp việc chạy đến chỗ Nhữ-Quân.

Vừa lúc ấy Khánh-Tân đã tỉnh. Bốn người áp Tư-Chê lên xe còn lại vực Khánh-Tân đến nơi cấp cứu gần đấy. Tiêm thuốc một tiếng đồng hồ sau chàng đã khỏi hẳn.

XVIII

Sau khi đã khám xét kỹ lưỡng trong người Tư-Chê rồi, Nhữ-Quân cho giam hãm vào một cái buồng nhỏ chỉ có một lỗ tròn con đủ để thông khí trời.

Thám - tử dặn dò Khánh - Tân vài việc bảo phải đi ngay, lại bàn cầm cúi viết.

Lúc ấy đã quá nửa đêm, Tư-Chê nằm bực rọc trong phòng tối thì cửa buồng mở. Thám tử thân chinh cầm tách cà-phê và khúc bánh vào.

-- Anh cứ yên trí.

Tư không đói. Hãm cầm tách cà-phê uống một hơi.

— Ngài giam tôi ở đây liệu có lâu không ?
Tôi cần được hỏi ngay.

Thám-tử mỉm cười :

— Không cần phải hỏi nữa vì đã biết rồi.

— Nhưng cũng phải cho tôi cãi chứ.

— Cũng được. Đến sáng mai.

..

Nhữ-Quân nghiêm-khắc hỏi :

— Anh Tư ! Tôi không cần phải hỏi nhiều vì tôi đã biết rõ đời anh, hành động của anh. Bây giờ anh trả lời tôi câu này :

« Anh nhân tình với thị Phúc kiếm được tất cả bao nhiêu lời ? »

--- Tôi yêu nàng thì tôi thờ kính nàng như trăm nghìn người khác yêu.

--- Được, anh không muốn nói để tôi nói cho anh nghe.

Nói rồi, thám-tử bấm chuông gọi :

--- Mời ông Ban vào đây.

Thám-tử rút tập giấy viết từ tối hôm qua ra đọc. đọc xong thám-tử hỏi Tư.

-- Anh còn có gì thêm vào đấy nữa không ?

Tư-Chê nghiêng răng lại :

--- Thế ra con Đào ! Con Đào khốn nạn nó đã nói hết với ông.

— Bởi thế tôi có cần anh phải nói đâu.

--- Cứ như tôi, cả thì ông không thể biết được. Tôi biết ngay khi nào có người đàn bà dùng vào thì không có bí mật nào còn bí mật hết.

--- Ừ, anh cũng thông minh đấy Thôi ký vào đây, thế là xong việc của tôi với anh.

Tư Chê gạt bút ra.

— Không đời nào ! Tôi không thú nhận thì tại làm sao lại bắt tôi ký. Ông tìm được những bằng chứng gì mà ông bảo tôi giết cụ nghị Trúc, tôi giả dạng là bà cả Oanh kán kính ?

— Được, anh muốn xem thì đây tôi sẽ cho anh xem.

Khánh-Tân ! Hãy mang những thứ khám thấy trong nhà ông Tư-Chê của tôi lại đây.

Khánh-Tân mang một bọc đến. Nhữ Quân mở ra :

— Đây chiếc áo giải đen, đây chiếc nón

đây chiếc khăn vuông, đây chiếc quần đàn bà, cả chiếc kính nữa này. Ông Tư-Chê ! Tôi phiền ông hãy mặc quần áo này vào.

Tư Chê từ chối :

— Tôi không quen đóng kịch.

Nhữ-Quân quát to.

— Đừng có vờ vĩnh ! Mặc ngay vào ! Nếu anh không mặc, bắt buộc chúng tôi phải mặc cho anh.

Tư-Chê lưỡng lự một lúc. Biết rằng cưỡng cũng vô ích, năm phút sau hẳn đã mặc xong xuôi.

Thám-tử khen.

— Anh mặc chóng quá nhỉ ? Quen rồi có khác.

Thám-tử bảo Khánh-Tân.

— Anh cho mời người ở nhà dưới ông nghị Trúc vào đây vì chỉ có người ấy mới biết bà cả Oanh vài lần.

Người nhà dưới vào. Thám-tử chỏ vào hỏi :

— Người có biết bà này không ?

Người ấy reo lên :

— Tôi biết lắm ! Đây là bà cả Oanh. Khi bà ta còn ở trên gác nhà tôi bà cũng mặc y như thế này.

Thám-tử nhìn Tư-Chê, cười gằn :

— Bây giờ anh đã hết đường chối cãi chưa ?

Tư-Chê không trả lời, ngồi xuống ghế, thừ mặt.

Thám-tử tiếp :

— Còn giết thị Phúc cũng chính anh là thủ-phạm.

Tư-Chê cơ hồ người phát điên, rút khăn vuông vút xuống đất, hai tay ôm lấy đầu. Vai chàng rung lên và ngực như sắp vỡ.

Nhữ-Quân ra hiệu bảo Khánh-Tân mở cửa dẫn Thị-Đào vào. Á này toàn thân run cầm cập.

Thám-tử tươi cười, dụ một cách khôn ngoan.

— Chào cô. Cô cứ mạnh bạo vào đây. Tư-Chê bây giờ không thể làm gì được cô nữa. Hắn đã bị bắt và hắn đã thú-nhận cả. Hắn đang ngồi ôm đầu mà mai kia sẽ rụng. Bây giờ cô có thể nói hết cả những cái cô biết

được chính Tư - Chê hẳn cũng đã nói hết cả rồi.

Tư-Chê vội ngẩng đầu lên :

--- Thế ra Thị Đào chưa nói ư ?

Như-Quân cười to để át những lời nói sau của Tư :

---Còn cô, cô còn đợi gì mà không nói nữa.

Thị Đào vẫn còn run :

--- Bởi vì tôi đã thề không nói công việc của hẳn và của em tôi. Có nửa là tôi sợ, sợ hẳn giết nếu tôi nói.

Tư-Chê người cứng đờ, mắt thao-láo. Thám-tử quay lại phía Bàn từ nãy vẫn đứng dựa vào góc tường.

— Ông Bàn ơi ! Ông có một người nhân-tình nguy-hiểm quá. Chính người ấy đồng mưu với gã Tư-Chê này rút ngắn đời sống của chủ ông đi để cho ông chóng được hưởng cái gia tài đồ-sộ ấy.

Bàn ngạc nhiên :

— Không có lý nào họ lại làm việc cho tôi .. Không...

Thám-tử ngắt lời :

— Họ làm việc cho họ chứ.

Ban vận về mặt trước :

— Tôi chưa hiểu.

— Nghĩa là sau khi gia-tài ấy sang tay ông rồi, Thi-Phức người yêu của ông lại cùng hãnh bàn mưu chiệt nốt ông đi mà cùng nhau vui hưởng gia-tài của ông đã có. Ông đã hiểu chưa.

Ban hốt-hoảng :

— Trời ơi. Thì ra chỉ một chút nữa tôi cũng bị ám sát...

— Thế đấy có phải không cô, Đào ?

Thiếu-nữ gật đầu.

Thám-tử nói tiếp :

— Tư-Chê giả dạng làm đàn bà lấy tên là bà Cả-Oanh lên thuê tầng gác trên gác của cụ nghị Trúc, còn hãnh.....

Vừa nói Thám-tử vừa ra đưa ra mẫu giấy cháy dở, miếng kính lấy lửa đưa cho Ban xem :

— Ông đoán lấy kết cục.

Ban ngăm-nghía vật ấy, lắc đầu :

— Tôi chịu không đoán nổi.

— Rất thường. Ở ngay khung cửa sổ trông chéo sang bao-lan mà ông nghị thường những ngày tốt trời ngồi phơi nắng, thủ-phạm dắt một khẩu súng-lục, đầu cò có lò-so buộc liền với sợi giây có chất cháy và dẫn lửa. Mảnh kính này buộc ở trên. Đến khi ánh mặt trời chiếu vào mảnh kính, kính hút sức nóng đốt vào sợi giây có chất bắt lửa. Sợi giây cháy và lò-so không bị sức ép nữa bật ra chạm vào cò súng thế là hòn đạn đã chui vào ngực cụ nghị Trúc, còn khẩu súng văng xuống phía chân mà mọi người ai cũng ngờ đó là một vụ tự-tử vì khám xét không có dấu vết gì.

Ban gật-gù, trầm-trồ khen ngợi :

--- Ngài giảng đúng lắm ! Hung-thủ khôn ngoan thật.

Khánh-Tân hỏi :

--- Nhưng còn tại sao hung-thủ lại giết thị Phúc tức là đồng đảng với hắn.

Câu hỏi này, thám-tử không trả lời, thị Đào đã nói :

-- Chính thật hung-thủ định giết tôi. Vì một hôm Tư-Chê và thị Phúc bàn bạc nhau những điều ám-muội bí-mật ấy không ngờ

**Đã lần lượt tái bản những bộ
chuyện hay nhất của Ngọc-Cầm :**

1) TRẠI MAI

Một câu chuyện tình bi tráng giữa nơi
rừng rậm núi cao. Sơn - lâm hùng-vĩ là
khung cảnh cho một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi
và chia ly thống thiết... Đọc cuốn sách
này, người ta có cảm tưởng là vùng một
đường dao sáng dưới ánh trăng giữa lúc
lòng ta đang đứt đoạn.

Có sửa đổi nhiều đoạn.

In rất đẹp. 100 trang. Giá 0\$50. Nơi
phát hành mà đã nhiều nơi hết.

2.) CHIẾC HỘP SẮT VÀ 9 MẠNG NGƯỜI

(*Tức là bộ Người Nấu Sác in lần
thứ 3*).

Lần thứ 1 và 2 do *Editions Phương-Châu*
in ra thiếu bán ở rất nhiều nơi.

Pho trình thám kinh dị, rùng rợn nhất
từ xưa tới nay.

Mỗi trang là một sự hoang mang, mỗi
giòng là một sự sửng sốt. Ai chưa đọc đến
trang cuối cùng mà có thể đoán được hết
sự bí mật trong chuyện đều có thể tự phụ
phụ là nhà thám đại tài...

Văn chương sửa đổi hoàn toàn.

Trên 200 trang in rất công phu. Bìa in
ảnh đẹp như sách Âu-Mỹ. Giá đặc biệt 1\$30

Trong Tủ Sách Quý của Á-CHÂU

Các báo phê bình

Một truyện tình 15 năm về trước (1)

(Mới in lần thứ hai)

Cái giá trị, cái đặc sắc của tác phẩm « Một truyện tình 15 năm về trước » không phải ở câu chuyện mà cũng không phải ở luận đề. Nó ở phần văn chương của tác giả vậy.

Không là một nhà văn đã lâu năm sống với nghề viết, không có nhiều kinh nghiệm ở cây bút, không có tâm hồn thi-sĩ và tấm lòng say mê văn-chương, không phải là một người có đủ bấy nhiêu đặc-điểm thì không sao có được cái văn thể kia. Nó đúng văn pháp, mẹo luật, nó trong trẻo, sáng sủa đã đành, nó còn gồm được đủ lối văn để diễn tả nhiều tâm sự khác nhau. Có khi tác giả dùng cái văn thể tả chân, có khi dùng lối văn tượng trưng, có khi điệu văn êm ái nhịp nhàng như thơ : Và cái đáng khen nhất là, ở văn thể nào, câu văn bao giờ cũng có vẻ kiều kỳ và dửng dưng.

Muốn cho bạn đọc có một ý-niệm về cái văn-thể đặc-sắc và điêu luyện kia, tôi đơn-cử ra đây một đoạn văn :

« Mùa thi về báo tin trên màu hoa phượng đỏ. Xuốt các ngã đường, những chấm máu ấy rung rung dưới nắng hè, khiến người ta nghĩ đến bao nhiêu ngày thắm đã rụng, bao nhiêu kỷ niệm đã mờ. Thỉnh thoảng, ngang trời xanh thắm thắm, tự nhiên tiếng một con chim kêu lên rồi vụt tắt đi, như một nỗi nhớ thương xa vắng. Rồi hoa phượng tàn theo một năm học, lặng lẽ rơi vào trong cái quên lãng của thời gian. »

Người đọc có thể lầm tưởng là đã ngâm một bài thơ. Và đến khi phân tích ra thì câu văn đã được xếp đặt rất chặt chẽ, rất đúng văn pháp. Tìm được một nhà văn viết có công phu, có thận trọng như thế thực là hiếm thay.

(Nam-Cường)

... Tác giả biết kết thúc cuốn truyện bằng cách cho cả chàng và nàng đều nghĩ đến cái bồn phận làm chồng và làm vợ, mà sự đi ngược đường đã đem lại cho họ.

Cái kết ấy đã đem lại cho độc giả những ý nghĩ tốt về cuốn truyện.

Tác giả Thérèse Lưu-thị-Hạnh có một lối hành văn dễ dãi và nhẹ nhàng, nhiều đoạn đã diễn được tư tưởng một cách lưu loát...

(Tin-Mới)

... Cái giá trị đặc biệt ở « Một truyện tình 15 năm về trước » là sự hấp dẫn độc giả không bằng cốt truyện mà là bằng văn chương. Những đoạn rất khó tả đã được tả rất dễ dãi, và lời văn luôn luôn êm đềm, trôi chảy, biểu lộ một nghệ thuật phong phú và rời rào.

(Saigon)

Một truyện tình 15 năm về trước

(1) Đã in lần thứ hai. Văn sửa đổi đến hoàn toàn. Ấn loát rất công phu. Sách giấy hơn 200 trang. Giá đặc biệt 1.20,

Các bạn nào chưa được đọc cuốn văn kiệt tác này nên đòi cho được ở các hiệu sách quen cuốn M C T 15 N V T in lần thứ hai... Số sách tại bản có hạn. Hiện đã nhiều nơi lại hết.

Nên đặt mua trước ở các hiệu sách quen
hai cuốn Lịch Sử tiểu thuyết giá trị :

Tráng-Sĩ Vô Danh

của Hải Bằng

Viết theo tài liệu của cụ Nghè Trần-văn Khải.

Nói rõ về những công cuộc lớn lao của đảng
cần vương khi nhà Trần tàn vận, do nhà trí sĩ
Bùi-bà-Kỳ cầm đầu.

Một tài liệu rất quý cho những bạn muốn nhìn
lại những dấu vết cũ trong lịch sử Việt-Nam.

Sách giấy 200 trang. In nhiều chữ. Trình bày
rất mỹ thuật. Giá đặc biệt 1\$60.

Một 'Thò'i Oanh Liệt

của Nguyễn-thế-Gláp

Truyện kỳ về những thủ đoạn kinh-khủng của
giặc Tàu Ô dưới đời vua Gia-Long.

Sách giấy trên 100 trang. Ấn loát rất công phu.

Giá 1\$20

A - CHAU ấn eục xuất bản

17 Emile Nolly, Hanoi